ΕΤΟΣ Β'. ΑΘΗΝΑΙ.—ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1913 ΑΡΙΘ. 10

ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

(Revue Israélite)

ΜΗΝΙΑΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΙΔΗΣΕΟΛΟΓΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησία διὰ τὴν Ἑλλάδα .....Δρ. 10.—
Συνδρομὴ ὑποστηρίξεως ..... Φρ. 25.—
Ἀγγελίαι ὁ στῖχος ..... » 1.—
Διὰ μεγάλας ἀγγελίας γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία.

Γράμματα καὶ χειρόγραφα στέλλονται ὡς ἑξῆς:
Διεύθυνσιν «Ἰσραηλιτικῆς Ἐπιθεωρήσεως» ὁδὸς Ἀποστόλου Παύλου 39 Ἀθήνας.
Adresse: A la Direction de la «Revue Israélite» Rue de l' Apôtre Paul 39 Athènes.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς πλήρους καὶ τυπικῆς ἔτι ἀποκαταστάσεως τῆς Κρήτης εἴμεθα εὐτυχεῖς δυνάμενοι νὰ ἀναδημοσιεύσωμεν ἐκ τῆς «Αὐγῆς» Ἀθηνῶν τῆς 5 Μαΐου 1867 ἐπιστολὴν ἰσραηλητῶν Σμύρνης πρὸς τὸν ἐκεῖ Μητροπολίτην πρὸς τὸν ὁποῖον προσφέρουν 6 κώδωνας συληθέντας ἐν Κρήτῃ καὶ οἱ ὁποῖοι ἐπωλοῦντο εἰς τοὺς δρόμους, ἵνα ἀποδωθοῦν εἰς τὴν τότε μεγαλομάρτυρα νῆσον ὁπότε ἤθελεν σημάνῃ ἡ ὥρα τῆς ἀποκαταστάσεως. Γνωρίζοντες πάντες, ὅτι ἡ Τουρκία, πάντοτε ἀλλ ἰδίως τότε, ἐν ἐποχῇ παντοδυναμίας ἀκόμη, πολιτικὴν εἶχε νὰ διαιρέσῃ τὰ ὑπ' αὐτὴν Ἔθνη, δυνάμεθα νὰ ἐκτιμήσωμεν πλειότερον τὴν πρᾶξιν τῶν ἡμετέρων ὁμοδόξων, ἡ ὁποῖα ἦτο δημοσία ἀποδοκιμασία τῶν βεβήλων ἁρπάγων τῶν κρητικῶν ναῶν, πρᾶξιν ἡ ὁποία ὑπηγορεύθη ὑπὸ ἀγνοτάτου ἑβραϊκοῦ αἰσθήματος, τὸ ὁποῖον εὐφραδέστατα καὶ συγκινητικότατα ἐκφράζει ἡ ἐν λόγῳ ἐπιστολῇ.

*
* *

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐκάμαμεν λόγον περὶ τῆς ἀκαίρου πολεμικῆς κατὰ τοῦ ὑπομνήματος τῶν ἐμπόρων Θεσσαλονίκης, μεταξὺ τῶν ὁποίων πλεῖστοι εἶναι Ἰσραηλῖται. Ἀκριβῶς ἡ τελευταία αὕτη περίπτωσις ἔδωσεν ἀφορμὴν εἰς σωβινιστικὴν ἐκδήλωσιν, ἂν καὶ ἡ ἐπιτροπὴ προηδρεύετο ὑπὸ τοῦ ἀκραιφνοῦς ἕλληνος κ. Χατζηλαζάρου. Ἀποτέλεσμα τῆς πολεμικῆς ὑπῆρξεν ἡ παραίτησις ἀνδρὸς τοιαύτης περιωπῆς, ἀπαγορευθεὶς ἐκ τοιαύτης τροπῆς ζητήματος καθαρῶς οἰκονομικοῦ. Ἀλλὰ τί θὰ ἔλεγον οἱ ἀναγνῶσταί μας, μανθάνοντες ὅτι τὸ ἐν λόγῳ ὑπόμνημα τῶν ἐμπόρων περὶ τοῦ λιμένος Θεσσαλονίκης, δὲν ἐδημοσιεύθη ἀκόμη; Οἱ ἐπικριταὶ ὤφειλον νὰ περιμένουν νὰ τὸ ἀναγνώσουν ἵνα φαίνωνται κατ' ἐπίφασιν τοὐλάχιστον γνωρίζοντες περί τινος ἐπρόκειτο!

*
* *

Ἀλλ' ἡ ἀντικειμενικὴ ἐξέτασις δὲν εἰσῆλθεν εἰσέτι εἰς τὰ ἤθη μας. Ὡς μεσημβρινοί, προτιμῶμεν τὴν ἐξ ὑποκειμένου κρίσιν. Οὕτως, ὑπῆρχον μέχρι χθὲς οἱ ἀπὸ τρίποδος ἀποφαινόμενοι ὅτι φονεὺς τοῦ ἀγαθοτέρου τῶν Βασιλέων καὶ τῶν ἀνθρώπων Γεωργίου Α' ὁ Ἀλέξανδρος Σχοινᾶς πατρὸς ἐκ Λιτοχωρίου καὶ μητρὸς ἐκ Σερρῶν, γεννηθεὶς ἐν Θεσσαλονίκῃ τὸ 1870 σπουδάσας ἐν Ἀθήναις τὴν ἰατρικὴν δαπάναις τῆς μικροτέρας ἀδελφῆς του διδασκαλίσσης δὲν ἦτο Ἕλλην. Ἐδώσαμεν τὰς ἄνω λεπτομερείας ἐκ τοῦ κειμένου τῆς ἀνακρίσεως, ἵνα δείξωμεν ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἀγνώστου ἀλλὰ περὶ ὑποκειμένου γνωστοτάτου. Ἄλλαι λεπτομέρειαι, ὡς ὅτι διῆγε ἐν Θεσσαλονίκῃ μὲ τὸν ἐξαδελφόν του Δούμα, γνωστῆς οἰκογενείας, ἐπικυρώνουν τὴν ταυτότητα τοῦ κακούργου τούτου. Γράφομεν ταῦτα διότι κατὰ τὴν φοβερὰν δολοφονίαν, δὲν ἐλέχθη μόνον ὅτι ὁ δολοφόνος ἦτο Βούλγαρος, ἀλλὰ καὶ Ἰσραηλίτης! Κάποιος μάλιστα Οὐῶλλερ, ὁ ὁποῖος προὐτίθετο νὰ γράψῃ βιβλίον à sensation θὰ ἐπανελάμβανε τὴν συκοφαντίαν. Εὐτυχῶς ὅτι ἡ ἔκθεσις τοῦ ἀνακριτοῦ ἡ δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ «Ἔθνος» καὶ ἡ συζήτησις ἐν τῇ Βουλῇ τῆς 9 Δεκεμβρίου καθορίζουν τὰ πράγματα, ἐπικυροῦσαν τὰ λεχθέντα ὑπὸ τοῦ Πρίγ-

κηπος Νικολάου τὴν ἡμέραν τῆς δολοφονίας, «ὅτι ὁ δολοφόνος ἦτο ἕλλην». Τοῦτο ἐνῶ ἀποκαθιστᾷ τὴν ἀλήθειαν, δὲν θίγει διόλου τὴν Ἑλληνικὴν φυλήν, ἀφοῦ οἱ κακοῦργοι δὲν ἔχουν ἔθνος καὶ πατρίδα.

*
* *

Εἶναι περίεργον ἄλλως τε τὸ «ἑπτάψυχον» τῶν κατὰ τῶν ἑβραίων συκοφαντιῶν. Ἡ δῆθεν παρ' Ἑβραίων χρῆσις τοῦ αἵματος εἶναι ἡ γελοιοδεστέρα καὶ μισαρωτέρα. Κατά τινας ἡ συκοφαντία, τοὐλάχιστον κατὰ τὴν σημερινὴν μορφήν, ἐκόλλησεν εἰς τὸν Ἑβραϊσμὸν ἐξ ἀντανακλάσεως. Αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη τοῦ κ. Μ. Σ. Σακελλαρίου. Ἡ συκοφαντία προῆλθεν ἐκ τῆς παρεξηγήσεως ἢ τῆς κακοπιστίας τῶν εἰδωλολατρῶν ἀναφορικῶς πρὸς τὸ δόγμα τῆς Μεταλήψεως. Τὸ αἷμα καὶ τὴν σάρκα τοῦ Χριστιανικοῦ μυστηρίου διέστρεψαν οἱ εἰδωλολάτραι διὰ νὰ συκοφαντοῦν καὶ καταδιώξουν τὸν Χριστιανισμόν. Ἀλλὰ καὶ σήμερον ἀκόμη, ἐνυπάρχει ἡ τοιαύτη κατὰ τῶν Χριστιανῶν συκοφαντία εἰς τὴν Κίναν παρ' ὅλην τὴν ἰσχὺν τῶν Χριστιανικῶν κρατῶν. Κατόπιν τούτων εἶναι ἀκατάληπτον πῶς Χριστιανοὶ θεωροῦντες θεόπνευστα τὰ Ἑβραϊκὰ κείμενα γίνονται ἠχὼ ἀκόμη σήμερον τῆς αὐτῆς συκοφαντίας κατὰ τῶν ὁμοδόξων καὶ ὁμοφύλων τῶν Ἀποστόλων, καὶ αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ Ἑβραίου κατὰ σάρκα κατὰ τὸ δόγμα τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας! Εἶναι ἀκατάληπτον πῶς εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ παραδέχονται ὅτι ὁ Θεὸς θὰ ἐνεσαρκοῦτο εἰς φυλὴν ἀνθρωποθύτριαν!

Διὰ τοῦτο μετ' ἐκπλήξεως ἀνέγνωμεν εἰς τὴν Ἀλεξανδρινὴν Ἑλληνικὴν ἐφημερίδα «Πάνταινος» ἀναφερομένην ὑπὸ τοῦ «Ταχυδρόμου» διάφορα «ἴσως» ἁπλούστατα ἀντιχριστιανικά, ὡς: ἴσως νὰ ὑπάρχῃ ἡ ἀνθρωποθυσία εἰς τὰς «ἀγράφους (;) ἑβραϊκὰς παραδόσεις, «ἴσως νὰ τὴν παραδέχεται αἱρεσίς τις» κλ. κλ..... Ἐὰν εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ ἄνω ἐφημερὶς γράφεται ἀπὸ κληρικοὺς τότε παρουσιάζει δύο τινὰ φαινόμενα, ὅτι εἶναι οἱ μόνοι ὀρθόδοξοι κληρικοὶ οἱ παραδεχόμενοι ἢ ἀμφιβάλλοντες περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ἀνθρωποθυσίας, καὶ ὅτι κληρικοὶ ὄντες δεικνύουσι πλήρη ἄγνοιαν τῶν πηγῶν τοῦ δόγματός των. Διότι δὲν ὑπάρχουν ἄγραφοι παραδόσεις παρ' ἑβραίοις καθὼς δὲν ὑπάρχουν αἱρέσεις. Οἱ ὀλίγοι μεταξὺ 14 ἑκατομμυρίων Καραΐται δὲν ἀποτελοῦν αἵρεσιν δογματικὴν ἀλλὰ μεταρρύθμισιν, ἡ ὁποία διὰ τὴν ἐποχὴν ποῦ ἐδημιουργήθη εἶναι μόνον νομοθετική, μὴ παραδεχόμενοι οἱ Καραΐται τὴν τολμουδικὴν νομοθεσίαν, ἡ ὁποία ἔχει πρὸς τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον οἵαν σχέσιν ἔχουν οἱ Πανδέκται πρὸς τοὺς νόμους τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Ὄχι! πάντες οἱ Ἑβραῖοι εἰμεθα ἀλληλλέγγυοι, καὶ ἀποστέργομεν τὸ ὑποκριτικὸν ἐλαφρυντικὸν ὅτι ὄχι πάντες ἀλλ' αἵρεσίς τις τελεῖ ἀνθρωποθυσίαν! Ἄλλως τε κατὰ περίεργον σύμπτωσιν, οἱ Καραΐται οὐδέποτε ἐσυκοφαντήθησαν καὶ χαίρουσι πλήρη ἰσοπολιτείαν ἐν Ρωσσίᾳ ἁπλούστατα διότι δὲν ἐγείρουν τὸν φθόνον ὀλιγάριθμοι ὄντες.

*
* *

Ἡ ἄγνοια τῶν κληρικῶν εἶναι καταδικαστέα, καὶ ὅταν ὁμιλοῦν περὶ Ταλμοὺδ καὶ Καββάλα, περὶ ὧν ὑπάρχουν ἤδη μεταφράσεις καὶ πολυπληθεῖς μελέται. Ἀλλὰ τοὐλάχιστον, ἔπρεπε νὰ γνωρίζουν οἱ κληρικοὶ (εὐτυχῶς ἐν Ἑλλάδι δὲν συνηντήσαμεν τοιούτους) ὅτι οἱ πρῶτοι ἀπολογηταὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἐλάμβανον ἀπὸ τὰ ἱερὰ ἑβραϊκὰ βιβλία τὰ ἐπιχειρήματά των ἵνα ἀπαλλαγῶσι τῆς συκοφαντίας τὴν ὁποίαν τοὺς προσάπτουν οἱ εἰδωλολάτραι, ἀναφέροντες σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν χρῆσιν τοῦ αἵματος καὶ αὐτῶν τῶν ζώων, τὴν ὁποίαν ἀπαγορεύει ἡ Παλαιὰ Γραφή.

*
* *

Ἀλλ' ἵνα καὶ χρονολογικῶς φανῶμεν συνεπεῖς εἰπόντες ὅτι συκοφαντοῦνται οὕτως μαζῆ μὲ τοὺς Ἑβραίους ὅλους, καὶ οἱ Ἀπόστολοι ὡς ὁμόθρησκοι αὐτῶν, πρέπει νὰ προσθέσωμεν ὅτι καὶ πρὸ Χριστοῦ, οἱ εἰδωλολάτραι ἐσυκοφάντουν τοὺς Ἑβραίους ὅτι ἀνθρωποθυσίαι ἐτελοῦντο ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἱερουσαλήμ, καθὼς ἐσυκοφάντουν αὐτοὺς καὶ διὰ τὴν λατρείαν «κεφαλῆς ὄνου». Εἰρήσθω δὲ ἐν παρόδῳ ὅτι καὶ τὴν τελευταίαν ταύτην κατηγορίαν ἐξετόξευσαν οἱ εἰδωλολάτραι καὶ ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν.

Εἶναι εὐνόητον ὅτι αἱ κατηγορίαι αὗται πᾶσαι, αἱ κατὰ τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν Χριστιανῶν, αἱ ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν προβαλλόμεναι εἶναι παιδαριώδεις καὶ συκοφαντικαί. Ἀκατανόητον εἶναι μόνον, καθὼς εἴπομεν καὶ ἄλλοτε, ὅτι Χριστιανοὶ γνωρίζοντες τὴν ἀφετηρίαν αὐτῶν, γνωρίζοντες ὅτι ἡ συκοφαντία ἐναντίον τῆς ἀγνότητος τῆς τε ἑβραϊκῆς καὶ χριστιανικῆς θρησκείας ἦσαν τὰ μόνα ὅπλα τὰ ὁποῖα ἕνεκεν τοῦ ἠθικοθρησκευτικοῦ μειονεκτήματος αὐτῆς, εἶχεν εἰς διάθεσίν της ἡ εἰδωλολατρικὴ θρησκεία, ἐξακολουθοῦν τὸ συκοφαντικὸν ἔργον αὐτὸ τοῦτο τῶν εἰδωλολατρῶν. Τίς θὰ δυνηθῇ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ ψυχολογικὸν τοῦτο φαινόμενον; Μήπως οἱ χριστιανοὶ οὗτοι εἶναι μόνον χριστιανοὶ κατ' ὄνομα μὲ τὴν παλαιὰν εἰδωλολατρικὴν ψυχήν; Τίς δύναται νὰ μᾶς λύσῃ τὸ αἴνιγμα τοῦτο;

*
* *

Ἐφημερίδες τινὲς τῆς Πρωτευούσης ὅσον ἀφορᾷ τὴν Διοίκησιν τῆς Μακεδονίας, συνεχίζουν κατ' αὐτὰς τὴν ἀπό τινος διακοπεῖσαν συζήτησιν. Φόβῳ ταραχοποιῶν ἀνθελληνικῶν στοιχείων προτείνεται ἰδιαιτέρα διοίκησις τῆς Μακεδονίας. Νομίζομεν ὅτι μία ἐξαιρετικὴ διοίκησις εἶναι ἐπιζημία εἰς τὰ ἑλληνικὰ συμφέροντα. Τὰ ταραχοποιὰ στοιχεῖα δύναται νὰ περιορίσῃ μία ἰσχυρὰ ἀστυνομία. Πάντες δὲ οἱ μὴ ταραχοποιοὶ πρέπει νὰ τύχωσιν ἄνευ διακρίσεως πάντων τῶν προτερημάτων τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας, ἵνα ταχύτερον καὶ εἰλικρινέστερον συνταυτήσωσι τὰ συμφέροντα καὶ τὰ αἰσθήματά των μὲ τὴν νέαν των πατρίδα. Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἐθεωροῦντο ξένοι ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν οἰκογένειαν θὰ τοὺς ἀποξενήσῃ ἀληθῶς. Ἀλλ' εἶναι περίεργον ὅτι φέρεται πάλιν ὡς παράδειγμα ἡ Ρουμανία καὶ ἡ Δόβρουτσα, ὡσεὶ ἡ Ἑλλὰς ὤφειλε κατ' ἀνάγκην νὰ λάβῃ παράδειγμα τὴν Ρουμανίαν, τῆς ὁποίας ἡ μισόξενος πολιτική, τῆς ἐπέφερε τὴν ἀπομόνωσιν καὶ σχεδὸν ἀπόσβεσιν ἀπὸ τὰ βαλκανικὰ κράτη, ἀνέκυψε δὲ μόνον διπλωματικῶς μὲ κέρδη ἐδαφικὰ χάριν τοῦ αἵματος τόσων Ἑλλήνων καὶ Σέρβων ἡρώων καὶ τὴν διπλωματικὴν ἐπιτυχίαν τῆς βαλκανικῆς συμμαχίας. Πρὸ τῆς διὰ τρίτων, τελευταίας ἐπιτυχίας τῆς Ρουμανίας, ἡ χώρα αὕτη δὲν εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ παρὰ σύστημα καταπιεστικόν, διωγοὺς ἀπηνεῖς κατὰ τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ ἑβραϊσμοῦ, τοῦ τελευταίου διωγμοῦ ὑπάρχοντος ἀκόμη διότι δὲν ἐπαρουσιάσθη περίστασις νὰ χύσουν τὸ αἷμά των Ἑβραῖοι ἥρωες ὑπὲρ τῶν ἡσύχως ἀπολαυόντων τοὺς καρποὺς Ρουμάνων.

Τίποτε λοιπὸν ρουμανικὸν εἰς τὰ μέτρα περὶ Μακεδονίας. Ταῦτα ἂς ἐμπνευσθῶσιν ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἀπὸ διοικήσεις Κρατῶν εὑρισκομένων εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν τοῦ πολιτισμοῦ, ὡς ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία.

Ἡ «Ἰσραηλιτικὴ Ἐπιθεώρησις»

*Υ. Γ. Ἡ συζήτησις ἔχει τάσεις συνεχείας. Μία ἐφημερὶς ὀνομάζει τοὺς ἐν Θεσσαλονίκῃ, «**ἑβραίους τῆς σκηνοπηγίας**» (;;), καὶ τοὺς κατηγορεῖ.... διότι ἔδειξαν ἐπίδοσιν εἰς τὸ ἐμπόριον! Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι ὅταν δὲν γίνονται κομητατζῆδες ἐν Ἀνατολῇ, τί ἄλλο θὰ κάμουν παρὰ νὰ ἐμπορεύωνται; Οἱ Παστέρ, οἱ Ἔρλιχ, οἱ Μεντσικώφ, οἱ Οὐγκώ, οἱ Χάϊνε, οἱ Μωρέας, οἱ Δανούντσιο δὲν ἐγκληματίσθησαν μέχρι τοῦδε ἐν Τουρκίᾳ. Διὰ τοῦτο, αἱ δύο εὐφυεῖς φυλαὶ ἕλληνες καὶ ἑβραῖοι τί ἄλλο ἔχουν νὰ κάμουν παρὰ νὰ ἐμπορεύωνται; Εὐτυχῶς ὅτι αἱ τάσεις αὐταὶ μιᾶς ἢ δυὸ ἐφημερίδων δὲν εὑρίσκουν ἠχὼ εἰς τὴν πλειονότητα τοῦ τύπου καὶ εἰς τὴν Κυβέρνησιν καθὼς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ἑξῆς τηλεγραφήματος τῆς «Ἑστίας».*

Λονδῖνον.—Ὁ «Ἑωθινὸς Ταχυδρόμος» δημοσιεύει ἐπιστολὴν τοῦ κ. Βενιζέλου πρὸς τὸν κ. Σπίλλερ, ἐπίτιμον γραμματέα τοῦ Συνδέσμου πρὸς προαγωγὴν τῆς ὁμονοίας τοῦ κόσμου, δι' ἧς ὁ κ. Ἐλευθ. Βενιζέλος τονίζει τὴν ἀνεκτικότητα καὶ τὴν ἰσοπολιτείαν τὴν παρεχομένην ἐν Ἑλλάδι εἰς πάντας ἀνεξαρτήτως ἐθνικότητος, δυναμένους ἀνενοχλήτως νὰ προοδεύουν ἐν πολιτισμῷ, καί ἐξαίρει τὸν σεβασμὸν τὸν ὁποῖου ἀείποτε ἐπέδειξεν ἡ Ἑλλὰς πρὸς πάσας ἀνεξαιρέτως τὰς ἐθνικότητας.

(Ἑστία 2 Δεκεμβρίου)

Ι. Ε.

Παρακαλοῦμεν θερμότατα τάς τε Κοινότητας καὶ τοὺς συνδρομητάς, οἱ ὁποῖοι καθιστεροῦν εἰσέτι τὰς συνδρομὰς τοῦ δευτέρου ἔτους νὰ μᾶς τὰς ἐμβάσουν μὲ πρῶτον ταχυδρομεῖον. Ἡ ὀλιγωρία αὐτὴ δισχεραίνει φοβερὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ φύλλου, καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν βελτίωσιν αὐτοῦ καὶ προβληματικὴν ἀκόμη τὴν συνέχισίν του.

Ἡ Διεύθυνσις

Η ΕΒΡΑΪΚΗ ΑΝΤΙΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Εἰς τὴν «Νέαν Ἑλλάδα» τῆς 8 Δεκεμβρίου, ὁ Ἄριστος Καμπάνης ἀφιερώνει τὴν ἑβδομαδιαίαν ἐπιφυλλίδα του εἰς τὸν Περικλῆ Γιαννόπουλον, τὸν παράδοξον τοῦτον τύπον ὁ ὁποῖος ἔζησε καὶ ἀπέθανε μὲ τὸ ὄνειρον μιᾶς Νέας Ἑλλάδος, συνενούσης τὸ κράτος τοῦ Ἀλλεξάνδρου καὶ τὸ ἰδανικὸν κάλλος τοῦ Περικλέους.

Ὁρμητικὸς καθὼς πλεῖστοι ὀνειροπόλοι, ὁ Γιαννόπουλος θεωρήσας ἀφόρητον τὸν ἐκτὸς τοῦ ὀνείρου του βίον ἐτερμάτισε τοῦτον ἐν ἀπολλωνείῳ ἐξάρσει ἐντὸς τῶν ὑδάτων τῆς Ἐλευσῖνος ἐκεῖ πλησίον τῶν μυστηρίων τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Κόρης. Δυσκόλως θὰ ἠδύνατο ἐραστὴς τοῦ αἰωνίου κάλλους νὰ προσπελάσῃ τὸν Θάνατον – τὸ πλέον ἀνεξερεύνητον τῶν μυστηρίων — ἐν περιβάλλοντι ὡραιοτέρῳ, ὡς τῷ ἀναπολοῦντι τὸν τρυφερώτερον μῦθον τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Αἱ γραμμαὶ αὗται περὶ τοῦ παραδοξοτέρου τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ αἴσθημα ἐὰν δὲν ἔλειπεν ἡ κλασικωτέρα ἑλληνικὴ ἀρετὴ ἡ τοῦ μέτρου, θὰ ἠδύνατο σήμερον νὰ ἴδῃ τὸ ὄνειρόν του ἐν τῇ ὁδῷ τῆς πραγματώσεως, αἱ γραμμαὶ αὗται δὲν θὰ εἶχον θέσιν ἐνταῦθα, ἐὰν εἰς τὴν ὡραίαν πραγματείαν τοῦ Καμπάνη δὲν ἀνέγνωμεν τὴν ἑξῆς φρᾶσιν: «Μία ἦτο ἡ θλῖψις του (τοῦ Γιαννοπούλου) ***Ὅτι ἡ θρησκεία τῆς Ἰουδαίας μᾶς ἐκόλλησεν ὑπερβολικὸν ἀσκητισμόν, περιφρόνησιν πρὸς τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς»****.*

Ἐὰν ὁ Γιαννόπουλος ἤ τις ἄλλος ἐφρόνει ἢ φρονεῖ ὅτι ὁ ἀσκητισμός, ἡ περιφρόνησις πρὸς τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς εἶναι προϊὸν τῆς Ἰουδαίας, εὑρίσκεται ἐν ἀπάτῃ. Ἄλλως τε, οὐδὲ ὁ ἐκστομίσας τὴν ἀνωτέρω φρᾶσιν ἠδυνήθη νὰ ἀνεύρῃ ἐν τῇ μνήμῃ του ἱστορικήν τινα βάσιν εἰς τὸν ἰσχυρισμόν του, ἀφοῦ πέντε ἢ ἓξ γραμμὰς παρὰ κάτω, λησμονῶν τὸν δῆθεν ἑβραϊκὸν ἀσκητισμὸν καὶ βεβαιῶν ὅτι τὸ Βυζάντιον εἶχε δώσῃ μορφὴν γελαστὴν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν λέγει... ***...ἡμεῖς ἐπανερχόμεθα εἰς τὸν ἀσκητισμὸν τῶν ἐρημητῶν τῆς Θηβαΐδος****. ἄρα ὄχι τῆς Ἰουδαίας.*

Καὶ ὄντως ποῦ θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἀνεύρῃ παράδειγμα ἀπαρνήσεως τῶν ἀπολαύσεων τῆς ζωῆς εἰς τὸν Ἑβραϊσμόν; Δυνάμεθα λοιπὸν καὶ ἡμεῖς μὲ τὸν Καμπάνην νὰ ἀναφωνοῦμεν: «Ζήτω ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἡδονὴ τῆς ζωῆς!»

Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ ἡδονὴ καὶ ἡ χαρὰ δὲν χωρίζονται εἰς τὸν Ἑβραϊσμὸν ἀπὸ τὴν ἀρετήν. Καὶ ἀκριβῶς ἐν τῷ Ἑβραϊσμῷ ἡ εὐτυχία ἔγκειται ἐν τῷ μέτρῳ τούτῳ, ἐν τῇ ἁρμονίᾳ τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς ἀρετῆς Τὸ μέτρον τοῦτο ἀκριβῶς παρεῖδεν ἢ εἶχε λησμονήσῃ ὁ «ἐθνικὸς» κόσμος, ἐν τῇ παρακμῇ του τοὐλάχιστον, καὶ ἐπῆλθεν ἡ χριστιανικὴ ἀντίδρασις, ἵνα φέρῃ τὴν ἰσορροποίαν. Ἐὰν ἀργότερον ὁ εὐρωπαϊκὸς κόσμος ἐξώκελλεν καὶ ὁ ἀσκητισμὸς ἐπεκράτησε τοῦ ἠρέμου οἰκογενειακοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου, τοῦτο ἀποδοτέον εἰς φυσικὴν ἐξέλιξιν μέχρι ὑπερβολῆς τῆς κατὰ τῆς πάλαι διαφθορᾶς ἀντιδράσεως.

Ὁ καθαρὸς ἑβραϊσμός, ἔμεινεν ἀνέκαθεν ἀλλότριος ὄχι μόνον πρὸς τὸν ἀσκητισμόν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν μυστικισμὸν ἐν γένει. Πολλοὶ εὑρίσκουν ἐν τῷ τελευταίῳ τούτῳ τὸ ἀσθενὲς σημεῖον τοῦ Ἑβραϊσμοῦ, προβαίνοντες μάλιστα μέχρι τοῦ νὰ διατείνωνται ὅτι ἡ Γραφὴ οὐδὲν λέγει, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι οὐδεμίαν ἀντίληψιν εἶχον περὶ μελλούσης ζωῆς. Τοῦτο εἶναι ὑπερβολικόν, οὐδὲ ἦτο δυνατὸν τοιαύτης πίστεως νὰ ἐστεροῦντο οἱ Ἑβραῖοι. Βέβαιον μόνον εἶναι ὅτι ἐν τῇ Παλαιᾷ Γραφῇ δὲν γίνεται λόγος περὶ μελλούσης ζωῆς, οὔτε περὶ ταύτης φαίνεται ὅτι πολὺ ἐφιλοσόφουν οἱ Ἑβραῖοι, κατ' ἐξοχὴν πρακτικοί, ὡς περὶ ζητήματος ἐξερχομένου ἐκ τοῦ κύκλου τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων.

Ἐζήτησε, θὰ ἔλεγέ τις, ὁ ἑβραϊκὸς λαὸς τὴν εὐδαιμονίαν ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ, διὰ τῆς ἐξασκήσεως τῶν παρραγγελμάτων τῶν περιεχομένων εἰς τὰ ἱερὰ αὐτοῦ βιβλία. Ἡ τήρησις δὲ τῶν παραγγελμάτων τούτων ἐπρόσθεσαν οἱ Ραββῖνοι ἀρκεῖ ἵνα γίνῃ τις ἄξιος τῆς μελλούσης μακαριότητος, χωρὶς καμμίαν παραίτησιν τῶν ἐναρέτων ἀπολαύσεων. Ὄντως τὰ ἑβραϊκὰ βιβλία βρίθουσι ρητῶν, διδασκόντων τὴν αἰσιοδοξίαν, ὅτι ὁ κόσμος εἶναι καλός, ὅτιό ἄνθρωπος ἐπλάσθη, ἵνα ἀπολαύσῃ τὰ καλὰ τοῦ κόσμου. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναφέρωμεν ρητά; ***«Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι πᾶν ὅτι ἐποίησεν ἦτο λίαν καλόν»****. «Ζῶα φυτὰ πάντα ἔδωσα εἰς ὑμᾶς». Ἰδοῦ ἔθεσα ἐνώπιον ὑμῶν σήμερον τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον, τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν, καὶ θέλεις ἐκλέξῃ τὴν ζωήν». Εἶναι δὲ ζωὴ αὐτὴ ἡ Γραφή, κατὰ τὸ ρητόν: «Ὅτι τὰ παραγγελματά μου δίδουν ζωὴν καὶ μακροβιότητα εἰς τὸν ἐκτελοῦντα αὐτά». Καὶ ὄντως τὰ παραγγέλματα ταῦτα διὰ τῶν ὑγιεινῶν κανόνων αὐτῶν, διὰ τῶν ἠθικῶν ἀκόμη, συντελοῦν εἰς τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς, διότι ἀδύνατος ἡ χαρὰ μὲ σῶμα ἀσθενὲς καὶ διεφθαρμένην ψυχήν.* ***«Λατρεύσατε τὸν Κύριον μὲ χαρὰν****, λέγει ὁ ποιητὴς τῶν ψαλμῶν»* ***«Καὶ εὐφράνθητι εἰς τὰς ἑορτάς σου»****, εἶναι γραμμένον εἰς τὸν Πεντάτευχον, Πᾶσαι δὲ αἱ ἑβραϊκαὶ ἑορταὶ εἶναι πανηγυρισμὸς τῆς φύσεως εἰς τὰς πλέον χαρμοσύνους αὐτῆς στιγμὰς: Τὸ Πάσχα ἑορτὴ τῆς ἀνοίξεως, ἡ ἑορτὴ τῶν Ἑβδομάδων (Πεντηκοστὴν) ἑορτὴ τοῦ θερισμοῦ, ἡ τῆς Σκηνοπηγίας, ἑορτὴ τοῦ Τριγητοῦ. Μὲ ὅλον τὸ σοβαρὸν αὐτῶν, καὶ ἡ ἑορτὴ τοῦ Ροσασανὰ καὶ τοῦ Ἰὸμ Κιποὺρ, ἡμέραι ἀνασκοπῆς τῆς συνειδήσεως καὶ μετανοίας, εἶναι ἑορταὶ καθ' ἃς τὸ λευκὸν καὶ τὸ φῶς καὶ αἱ μελωδίαι, ἐντονώτερον περιβάλλουσι τὴν ψυχὴν μὲ ἀτμόσφαιραν αἰσιοδοξίας. Ἂν οἱ Ἀσσύριοι ἔκλαιον τὸν Ἄδωνιν θανόντα, ὁ Ἀδωναΐ τῶν Ἑβραίων ἦτο πάντοτε ζωντανός, ἀπαγορεῦον ἐν πάσῃ στιγμῇ τὴν κατήφειαν, ἀπαιτῶν* ***«λατρείαν μὲ χαράν. τὴν «σωτηρίαν μὲ εὐφροσύνην»*** *Συνεπεῖς εἰς τὸ πνεῦμα αὐτό, οἱ Τολμουδισταὶ λέγουν ἐκφραστικώτατα «ὅτι τὸ δῶρον τῆς προφητείας προϋποθέτει ψυχὴν εὐφρόσυνον» Καὶ ἐρωτῶμεν: ἠδύνατο νὰ ἐκφρασθῇ τελειότερον, δεδομένου ὅτι ἡ προφητεία ἀποτελεῖ τὸ ψυχικὸν τέλειον, ὅτι ἡ χαρὰ εἶναι ὁ ὕψιστος προορισμὸς τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων;*

Ὁ πόνος δὲν ὑπῆρξεν ἄγνωστος ἐν τῷ Ἰσραήλ, ἀπεναντίας οὐδεὶς λαὸς ὑπέφερε τοσοῦτον καὶ ὁ ἀνθρώπινος πόνος, πρὸς ὃν ἐτράπη ***ἀπὸ χιλιετηρίδων ἡ λατρεία*** *πολλῶν ἀσιανῶν καὶ ἀρείων λαῶν, ὤφειλε πάντως νὰ ἔχῃ ἐνσάρκωσιν ἐν ἑβραϊκὸν πρόσωπον, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐν τῷ ἑβραϊσμῷ ὁ πόνος δὲν εἶναι προορισμὸς ἀλλ' ἀνώμαλος κατάστασις, τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει παντὶ σθένει, νὰ ἀπαλλαγῇ τὸ ταχύτερον.*

Ὡς ἐκ τούτου καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἐπετείου αὐτῆς τῆς καταστροφῆς τῆς Ἱερουσαλήμ, δὲν λήγει ἐν τῷ πένθει, ἀλλὰ πολὺ πρὶν τῆς δύσεως ἀκούονται τοῦ προφήτου αἱ λέξεις τῆς παρηγορίας «Παρηγορήσατε, παρηγορήσατε τὸν λαόν μου, λέγει ὁ Θεὸς ὑμῶν».

Γνωρίζετε πῶς ἄρχονται αἱ ἑβραϊκαὶ ἑορταί, τὸ Σάββατον καὶ αἱ λοιπαί; Μὲ τὴν εὐλογίαν τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου, τοῦ πρώτου ὡς συμβόλου τῆς ζωῆς, τοῦ δευτέρου ὡς συμβόλου τῆς χαρᾶς.

Ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ ὅτι αἱ τρεῖς ἀνωτέρω μνημονευθεῖσαι ἑορταὶ ὀνομάζονται «ἐποχαὶ χαρᾶς» ὑπάρχει καὶ ἑορτὴ ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς Σκηνοπηγίας, ἡ ὁποία ὀνομάζεται «ἡ χαρὰ τοῦ Θείου Νόμου» μακρὰ ἠχὼ τῆς ἀρχαίας ἑορτῆς τῶν ὑδάτων, ἡ ὁποία ἐτελεῖτο ἐν Ἱερουσαλῆμ, ἐν τῷ Ναῷ. Ἀλλ' ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς, διετήρει ἐν τῷ Ἑβραϊσμῷ τὸ μέτρον τοῦ εὐπρεποῦς. ἦτο μία ἐνάρετος χαρά. μακρὰν πάσης ἀκολασίας. Τοῦ ἀναμίκτου δὲ τούτου τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς αἰδοῦς, τῆς ἀπολαύσεως ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ εὐπρεποῦς ἔχομεν τὴν εἰκόνα εἰς τὸ ἆσμα τῶν ἀσμάτων ὅπου τὸ διακαέστερον πάθος συνοδεύεται ἀπὸ τὴν σεμνότητα καὶ τὸ ὁποῖον δὲν παύει διὰ τοῦτο νὰ εἶναι τὸ ὡραιότερον υῶν ἐρωτικῶν εἰδυλλίων.

Κατόπιν τούτων, ποῦ λοιπὸν τῆς θρησκείας τῆς Ἰουδαίας ἀνευρίσκει τις τὸν ἀσκητισμὸν καὶ τὴν περιφρόνησιν τῆς χαρᾶς τῆς ζωῆς;

Δὲν βλέπει τις μᾶλλον ἐν αὐτῇ μίαν τάσιν διὰ τὴν λατρείαν τῆς φύσεως, καὶ τῆς ἀρετῆς ὡς τῶν δύο πηγῶν πάσης εὐτυχίας καὶ χαρᾶς;

Μ. Χ.

Υ. Γ. Ὁ βίος ὁ ἰσραηλιτικός, ἐστερήθη λέγουν τῶν θελγήτρων τῶν τεχνῶν. Τοῦτο εἶναι ἀληθὲς διὰ τὰ ἔργα τῆς ζωγραφικῆς καὶ τῆς γλυπτικῆς, ἀλλ' αἱ δύο αὗται δὲν εἶναι αἱ μόναι τέχναι. Ἡ κοσμητική ἡ χαρακτική. ἡ τεχνικὴ ὑφαντουργία, ἡ ποίησις. ἡ μουσικὴ δύνανται νὰ τὰς ἀναπληρώσουν, καὶ νὰ πληρώσουν καθὼς αἱ δύο πρῶται καὶ περισσότερον, τὴν ζωὴν χαρᾶς καὶ εὐδαιμονίας. Ἀλλ' ὁ Ἰσραὴλ ἤντλει τὴν πλήρη ψυχικὴν αὐτοῦ ἱκανοποίησιν ἐκ τῆς φύσεως, ἧς τὰ θέλγητρα εἰσὶν ἀνώτερα ἐκείνων πάσης τέχνης καὶ ἐκ τῆς τελειότητος τοῦ ἀτόμου διὰ βίου ἁγνοῦ καὶ ὑγιοῦς. Ἀκριβῶς ὁ βίος αὐτὸς ὁ πλήρης, τὸν ὁποῖον ἔζησεν ἐν τῷ ἁρμονικῷ περιβάλλοντι τῆς Φύσεως καὶ τῆς Τορά. ἔκαμαν τὸν Ἰσραὴλ μαναδικὸν παράδειγμα λαοῦ μισήσαντος τὸν ἀσκητισμόν.

ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ

Δ'.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΧΕΡΤΣΑ

Εἰς τὰ τρία προηγούμενα ἄρθρα ἐξεθέσαμεν τὴν ψυχολογίαν τοῦ Σιωνισμοῦ, καὶ τὰ αἴτια τῆς σημερινῆς μορφῆς αὐτοῦ. Εἴδομεν ὅτι τὸ σιωνικὸν ἰδανικὸν ἀποτελεῖ αὐτὴν τὴν βάσιν τοῦ Ἑβραϊσμοῦ, ὅτι ἡ ἀφομοίωσις ἡ ἐνέχουσα τὴν ἀπάρνησιν τῆς βάσεως ταύτης ἀπέβη ἀδύνατος ἐξ ἀντιδράσεως τῶν ἀντισημιτῶν καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ἑβραϊκῆς συνειδήσεως, ἡ ὁποία ἀφύπνισεν ἐν καιρῷ τῷ δέοντι. Ἡ ἀφύπνισις ὀφείλεται τόσον εἰς τὴν πρώην λανθάνουσαν ἐθνικὴν συνείδησιν τῶν Ἑβραίων, ὅσον εἰς τὴν ἀντισημιτικὴν ἀντίδρασιν, ἡ ὁποία ὅμως δὲν εἶναι διόλου ἡ δημιουργὸς αἰτία τοῦ Σιωνισμοῦ ἀλλ' ἡ πρόφασις τῆς ἐκδηλώσεως. Πρὸς τούτοις ἥ τε ἀντίδρασις καὶ ἡ ἀφυπνισθεῖσα φιλοτιμία ἦλθον εἰς κατάλληλον στιγμήν, κατὰ τὴν τελευταίαν τριακονταετίαν μὲ τὴν ἀφύπνισιν τοῦ ἐθνικοῦ συναισθήματος ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἰδίᾳ ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

Ἡ πολιτικὴ χειραφέτησις τῶν Ἑβραίων, εἰς τὰ πολιτισμένα Κράτη, συνετέλεσεν ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ φρονήματος τοῦ Ἑβραίου, εἰς τὴν ἀναβίωσιν τῆς πάλαι ποτὲ ἐθνικῆς ὑπερηφανείας του, εἰς τὴν ἀναβίωσιν παρὰ τοῖς σκλάβοις δύο χιλιετηρίδων, τοῦ χαρακτῆρος τῶν ἐλευθέρων ἀνδρῶν.

Ἐκ πάντων τούτων, ἐπαναλέγομεν, ἀνέκυψεν ἡ κοιμωμένη ἑβραϊκὴ συνείδησις, ὡς αἴσθημα φυσικόν, ὡς ζήτημα ἀξιοπρεπείας καὶ φιλοτιμίας, ὅμοιον μὲ τὸ συναίσθημα τοῦ καθήκοντος, πρὸς ἑαυτὸν τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν κοινωνίαν, ἀνδρὸς προτιθεμένου νὰ αὐτοκτονήσῃ. Ὁ κατήφορος πρὸς τὸν ὁποῖον ἔβαινεν ὁ ἑβραϊσμός, ἦτο ὄντως ἡ αὐτοκτονία,

Λήθη ὁλοσχερὴς τῆς ἑβραϊκῆς γλώσσης καὶ τῆς ἑβραϊκῆς ἱστορίας, λήθη τῆς ὑποχρεώσεως τῶν τέκνων μαρτυρικοῦ λαοῦ, τοῦ ὁποίου ἐπὶ αἰῶνας ἐσυκοφαντήσθησαν αἱ δοξασίαι, αἱ ἰδέαι, αὐταὶ αἱ σκέψεις καὶ αἱ τάσεις· τῆς ὑποχρεώσεως λέγομεν, νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἀνόρθωσιν τῆς μνήμης τῶν μαρτύρων προγόνων καὶ τῆς ἐκείνων θεικοθρησκευτικῆς διδασκαλίας.

Ἡ ἐλευθερία, ἡ μετὰ τὴν γαλλικὴν ἐπανάστασιν ἔκαμε τὸ θαῦμα νὰ ἐπανεύρῃ τέλος σήμερον ὁ Ἰσραὴλ τὴν συνείδησίν του καὶ τὸν χαρακτῆρά του. Τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἡ πρώτη γενεὰ τῆς ἐπαναστάσεως, διότι ἐκείνη ὡς ἡ ἐξελθοῦσα ἐκ τῆς Αἰγύπτου, ἦτο ἀπόρροια γενεῶν πολλῶν αἱ ὁποῖαι ἔσκυψαν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας, ἦτο ἐξηντλημένη ψυχικῶς μὴ ποθοῦσα εἰμὴ μόνον ὀλίγον ἀέρα καὶ ὀλίγον φῶς.....

Ἔπρεπε νὰ παρέλθουν μία ἢ δύο γενεαὶ ἵνα ὁ δοῦλος τῆς χθὲς ἐννοήσῃ ὅτι εἶναι πράγματι ἐλεύθερος, ὅτι δικαιοῦται τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ φωτός, καθὼς πάντες οἱ ἄνθρωποι οὐχὶ δὲ ὡς προνόμιον, καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἀπαραίτητος, αὐτὸς μόνος μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, νὰ θυσιάσῃ τὸ παρελθόν του, νὰ αὐτοκτονήτῃ ἀφοῦ τῆς θυσίας ταύτης δὲν ἔχει κἂν ἀνάγκην ἡ ἀνθρωπότης, ἀφοῦ ἀπεναντίας, ἡ ἐξαφάνησις αὐτοῦ θὰ ἐγένετο πρὸς ζημίαν τῆς ἀνθρωπότητος, στεροῦσα ταύτης μιᾶς τῶν ἠθικοπνευματικῶν ἀξιῶν της, μιᾶς πρωτοτύπου ἐκφάνσεως τῆς ἀνθρωπίνου σκέψεως καὶ δράσεως.

* * *

Τὴν νέαν ταύτην ἑβραϊκὴν ἀναγέννησιν, ἐνεσάρκωσεν ἐπαξίως ὁ Θεόδωρος Χέρτσλ, ἀναντιρρήτως ὁ μεγαλείτερος Ἑβραῖος τοῦ ΙΘ΄ αἰῶνος, διότι οὐδεὶς ἄλλος πληρέστερον αὐτοῦ ἐνόησεν τὴν ἑβραϊκὴν ψυχὴν καὶ ἐξωτερίκευσεν ταύτην. Ἐὰν δὲ ἀναλογισθῶμεν ὅτι ὁ Χέρτσλ ὑπῆρξεν ἡ σύνθεσις τῶν ἑβραϊκῶν πόθων τῆς δισχιλιετοῦς Διασπορᾶς, πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὅτι ὁ Χέρτσλ εἶναι ὁ μεγαλείτερος Ἑβραῖος καὶ ἀπὸ τὴν καταστροφὴν τῆς Ἱερουσαλήμ. Πρέπει ὑπό τινα ἔποψιν νὰ τεθῇ παραλλήλως τοῦ Ραββὶ Ἰωαννᾶν Μπὲν Ζακκαΐ. Ὁ μέγας οὗτος διδάσκαλος τοῦ Ἰσραὴλ ἐζήτησε μετὰ τὴν πολιτικὴν ἀφάνισιν τοῦ ἑβραϊκοῦ ἔθνους, νὰ σωθῇ τοὐλάχιστον ὁ πνευματικὸς ἑβραϊσμὸς καὶ κατώρθωσε τοῦτο διὰ τῆς ἰδρύσεως τῇ συναινέσει τοῦ κατακτητοῦ τῆς διασήμου Ἀκαδημίας τῆς Ἰαβνὲ ἡ ὁποία ὡς τηλαυγὴς φάρος ἐφώτισε τὰς κοινότητας τῆς Διασπορᾶς, μεταδώσασα παντοῦ τὴν ἑβραϊκὴν ἐπιστήμην τὴν διατηρηθεῖσαν ἔκτοτε μέχρι σήμερον. Ὁ Χέρτσλ ἐν στιγμῇ καθ' ἣν ὁ πνευματικὸς ἑβραϊσμός, μετὰ δισχίλια ἔτη βίου ἐκτὸς τοῦ φυσικοῦ του κέντρου, ἐκινδύνευσεν νὰ ἐξατμισθῇ εἰς ἀόριστον θεϊσμόν, ὅπου δὲν ἐκινδύνευε νὰ ἀφανισθῇ ὁλοσχερῶς ὑπὸ τῆς ἀπιστίας, ἢ τῆς ἐλευθέρας σκέψεως, συναισθάνθη τοὺς νέους παλμοὺς τῆς φυλῆς του καὶ ἀνέστειλε τὴν δευτέραν καταστροφήν, ἡ ὁποία θὰ ἦτο ὀλεθριωτέρα τῆς πρώτης ἐπαναφέρων τὴν ἑβραϊκὴν σκέψιν εἰς Παλαιστίνην, «εἰς τὴν σκιὰν τῶν ἀμπέλων καὶ τῶν συκῶν, τῶν προγόνων» εἰς τὸν τόπον ὅπου οἱ προφῆταί του ὀνειροπώλησαν τὴν παγκόσμιον εἰρήνην, ὅπου ἐν ἰδίῳ οἴκῳ, ἤθελε ἐκεῖ παύσῃ ὁ Ἰσραὴλ νὰ εἶναι ἀντικείμενον ἀνοχῆς, ἀλλ' ἐλεύθερος νὰ συνεισφέρῃ, ἄνευ ζυγοῦ ἠθικοῦ ἢ ὑλικοῦ, τὴν συμβολήν του τὴν ἁγνὴν καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἰδιοφυΐαν του εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς ἀνθρωπίνου προόδου.

Ἀλλ' ὁ Χέρτσλ, διδάσκων τὸν Σιωνισμὸν δὲν ἐβάδισεν, ὡς δύναταί τις ἐπιπολαίως νὰ φαντασθῇ διεύθυνσιν ἀντίθετον τοῦ Ραββὶ Ἰωαννάν. Ἀπ' ἐναντίας τὸ ἔργον του ἐστερέωσε τὸ τοῦ διασήμου ἀναστηλωτοῦ τοῦ Ἑβραϊσμοῦ. Μὴ δὲν εἶπεν ὁ Χέρτσλ ὅτι Σιωνισμὸς σημαίνει πρωτίστως ἐπάνοδος εἰς τὸν ἑβραϊσμόν ; Καὶ μήπως δὲν βλέπομεν ὅτι ἐκεῖ ὅπου εἰσῆλθεν ἡ σιωνικὴ πνοή, ὡς ἐκ θαύματος ἀνέζησεν ἡ ἑβραϊκὴ πίστις, ἡ ἑβραϊκὴ γλῶσσα, ἐν γένει τὸ ὁλοκληρωτικὸν ἑβραϊκὸν αἴσθημα, ὁ ἔρως πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῶν Προφητῶν καὶ τῶν Ραββίνων, καὶ ὁ ἔρως πρὸς τὴν Παλαιστίνην ;

Ἀλλὰ διὰ τὸ μέγα αὐτοῦ ἔργον, τὸ διπλοῦν, τῆς ἐθνικῆς ἀνορθώσεως καὶ τῆς θρησκευτικῆς, ὁ Θεόδωρος Χέρτσελ δύναται, χωρὶς νὰ φανῇ βέβηλος ἡ σκέψις, νὰ θεωρηθῇ μᾶλλον ὡς ὁ ἀμεσώτερος συνεχιστὴς τοῦ Μωϋσῆ καὶ τοῦ Ἔσδρᾶ. Ὡς οἱ δύο μεγάλοι οὗτοι οἱ σώσαντες τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραήλ, ἐκ τῶν δουλειῶν τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Βαβυλῶνος, ὁ Χέρτσλ ἐχειραφέτησε τὸν λαόν του ἀπὸ τὴν ἠθικὴν δουλείαν καὶ τὴν περιφρόνησιν τῶν λοιπῶν λαῶν, ἐνῷ τὸ ἔργον του ἐπιδιώκει καὶ τὴν ἐλευθέρωσιν ἀπὸ τὴν καταθλιπτικὴν σωματικὴν δουλείαν τοῦ πλείστου μέρους τῆς φυλῆς του.

Ὁ Χέρτσλ εἴπομεν ἐνεσάρκωσεν τὴν σκέψιν καὶ τοὺς πόθους τοῦ Ἰσραὴλ ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς συγχρόνου ἐποχῆς. Ἀλλ' ἡ προνομιοῦχος αὐτὴ προσωπικότης ὑπῆρξεν καὶ φυσιολογικῶς οὕτως εἰπεῖν ἡ ἐκπροσώπησις τῆς φυλῆς ὁλοκλήρου, καθὼς ἐδημιούργησεν αὐτὴν ἡ Διασπορά. Συνήνει τὸ βαθὺ καὶ διοργανωτικὸν πνεῦμα τῶν βορείων Ἑβραίων, τῶν Ἀσκεναζὴμ καὶ τὸν ἰδανισμὸν τῶν νοτίων, τῶν Σεφαρδήμ. Τῶν Σεφαρδὴμ ὅμως τῆς χρυσῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἡ ὁποία μᾶς ἔδωκεν τὸν Ἰεουδᾶ Ἀλεβὺ καὶ τὸν Ἰωσὲ Νασῆ. Εἶχε τὴν μεγαλοπρέπειαν τὴν γοητείαν τῶν ὡραιοτέρων τύπων τῶν Σεφαρδὴμ καὶ τὸ ἐπιβάλλον τοῦ ἰσχυροῦ κλάδου τῆς φυλῆς τὸ κατοικοῦν εἰς τὰ πλέον προηγμένα μέρη τοῦ Γερμανισμοῦ.

Ἐλέχθη ὅτι ἦτο ὁ ὡραιότερος ἄνθρωπος τῆς φυλῆς του καθὼς ἦτο ὁ πρῶτος κατὰ τὸ ψυχικὸν κάλλος. Τὴν ἑβραϊκήν του ψυχὴν δὲν κατώρθωσαν νὰ καταπνίξουν ἡ λεπτοτέρα εὐρωπαϊκὴ ἀνατροφή του καὶ τὰ ἑλκυστικώτερα θέλγητρα τῆς πλέον προηγμένης κοινωνίας. Τὰ πάντα ἐγκατέλειψεν, τὰ πάντα ἐλησμόνησεν, ὅταν τὸ πνεῦμα τὸ θεῖον ἐπεκάθισεν αὐτοῦ καὶ τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὴν ὑψηλὴν ἀποσπολήν του.

Ὅταν ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ ἤκουσε τὸ πρῶτον τὴν φωνήν του, δὲν ἠσθάνθη μὲν τὸ ἀρρενωπὸν σφρῖγος τὸ ὁποῖον ἠσθάνθησαν οἱ σύγχρονοι τῶν Μακκαβαίων, διότι ἀλλοία ἡ σύγχρονος ἐποχή μας ἐπὶ τῆς ὁποίας βαρύνουν δισχίλια ἔτη δουλείας, ἀλλ' ἠσθάνθη ὅτι ἤκουε φωνὴν γνώριμον, φωνὴν ἐκ τῶν σπλάγχνων αὐτοῦ, φωνὴν ἡ ὁποία ἦτο ἐν ἁρμονίᾳ μὲ πόθους καὶ ἐλπίδας δισχιλίων ἐτῶν.

Καὶ ἡ ἀποκοιμισμένη ἑβραϊκὴ ψυχὴ ἐξηγέρθη καὶ οἱ ἐκλεκτοὶ τῆς φυλῆς, οἱ πλησιέστερον ὄντες πρὸς τὴν ψυχὴν τοῦ προφήτου, ἠκολούθησαν αὐτὸν ἄνευ δισταγμοῦ.

Ἀλλ' ἡ γοητεία τοῦ Μεγάλου Τέκνου τοῦ Ἰσραὴλ δὲν εἶχε ὅρια μόνον τὴν φυλήν του. Εἰς αὐτὸν ἦσαν ἀνοικταὶ αἱ θύραι Μεγιστάνων Παπῶν καὶ Βασιλέων, οἱ ὁποῖοι πάντες ἤκουον μετὰ συμπαθείας καὶ προσοχῆς τὸν θεόπνευστον προφήτην τῆς Διασπορᾶς. Διότι ὁ Χέρτσλ δὲν ὑπῆρξεν ὁ συνήθης μεσάζων, ὁ φιλάνθρωπος ὁ αἰτῶν οἰκτον καὶ εὔνοιαν διὰ λαὸν οὐδόλως ἀδικήσαντα ἀλλὰ ὑπὸ πάντων καὶ αἰωνίως ἀδικούμενον, ἀλλ' ὁ ὁμιλῶν ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ τοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ἀληθείας. Ὁ Πλέχβε, ὁ δολοφονηθεὶς Ρῶσσος ὑπουργὸς εἶπε περὶ τοῦ Θεοδώρου Χέρτσλ, ἀκούσας τὸν θάνατόν του «Ἰδοὺ ὁ μόνος Ἑβραῖος, ὁ ὁποῖος δὲν ἔκρουσε ποτὲ τὴν θύραν νὰ ζητήσῃ τίποτε οὔτε δι' ἑαυτὸν οὔτε διὰ τὸν λαόν του.»

Ὄντως ὁ Χέρτσλ δὲν ἐζήτει τίποτε οὔτε κἂν αὐτὸ τὸ ἱερὸν δικαίωμα τοῦ ζῆν καὶ ἐργάζεσθαι, διὰ τὸν λαόν του, ἀδύνατα πράγματα ἀκόμη εἰς τὴν ἀνθρωπίνην κτηνωδίαν. Προσέφερεν ὁ Χέρτσλ ἀπεναντίας εἰς τὴν ἀνθρωπότητα νὰ ἐπαναδώσῃ ἐλεύθερον καὶ δρῶντα ἐν τῇ κονίστρᾳ τοῦ πολιτισμοῦ, λαὸν δέσμιον ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς.

* * *

Ὡς ὁ Μωϋσῆς, καὶ ὁ ἑβραῖος προφήτης τοῦ 20οῦ αἰῶνος δὲν ἠτύχησε νὰ ἴδῃ τὸ ὄνειρόν του πραγματούμενον. Ἀπέθανον καὶ οἱ δύο ἐν τῇ ἐξορίᾳ μὲ τὸν πόνον τοῦ νοσταλγοῦ ὑψηλοῦ ἰδανικοῦ.

Καθὼς τὸν Μωϋσῆ καὶ τὸν Χέρτσλ ἔκλαυσεν ὁ Ἰσραὴλ καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ ἐκλεκτοὶ τοὺς ὁποίους εἶχε σαγηνεύσει ὁ ἔξοχος ἐκεῖνος χαρακτήρ.—Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι εἶναι συμφέρον μιᾶς ἰδέας νὰ λείψουν ὅσον δυνατὸν ταχύτερον, οἱ ἱεροφάνται ταύτης ὡσεὶ ὁ φωτεινὸς ὄγκος τοῦ ἰδανισμοῦ των νὰ ἐκθάμβωνε τὸ βλέμμα καὶ νὰ ἐκώλυεν τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογήν. Οἱ μεγάλοι ἰδανισταὶ καὶ ἀπόστολοι εἶναι ἄρα γε ἀνάγκη νὰ ἐκλείψουν ἐν τῷ πρώτῳ σταδίῳ, ἵνα περιβάλλεται ἡ μνήμη των ὑπὸ ἰδανικοῦ φωτοστεφάνου, ὡσεὶ ἄϋλα ὄντα καταβάντα προσκαίρως οὐρανόθεν ἵνα δώσουν τὸ σύνθημα τῆς ἀναγεννήσεως χωρὶς νὰ προστρίβωνται εἰς τὰς ὑλικότητας τοῦ σταδίου τῆς πραγματώσεως ; Πρέπει ἡ προσωπικότης των ὀγλήγορα ἀφίνουσα τὸν ὑλικὸν κόσμον νὰ μεταρσιοῦται ὡς ἐμπνεύστρια ἰδέα ;

* * *

Ὁ Χέρτσλ ἐνεσάρκωνε τοὺς πόθους ὁλοκλήρου τῆς φυλῆς, ἐλθὼν εἰς τὴν κατάλληλον ὥραν τῆς ὡριμάνσεως, διὰ τοῦτο δοξάζεται ὡς Ἀπόστολος καὶ πρωτεργάτης καὶ ὄχι φαντασιόπληκτος ὀνειροπῶλος. Ὁ Ἰωσὴφ Νασῆ ἔμεινεν ἁπλοῦς ὀνειροπῶλος διότι ἦλθεν εἰς ἐποχὴν ψυχικῆς καὶ φυσικῆς καταθλίψεως. Ὁ Βενιαμὶν Δοραέλης, ὁ ὁποῖος προτοῦ ὀνειρευθῇ τὸ Μέγα Βρεττανικὸν Κράτος εἶχε ὀνειρευθῇ τὴν ἀναγέννησιν τοῦ λαοῦ του καὶ τὴν ἀναβίωσιν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Κράτους, προηγήθη δύο γεννεῶν τῆς καταλλήλου στιγμῆς, ἐλθὼν εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ ἰδέα τῆς αὐτοκτόνου ἀφομοιώσεως εἰς τὸν νεώτερον ἑβραϊκὸν κόσμον ἐμεσουράνει. Ἦτο δὲ ἡ ἰδέα αὕτη τοσοῦτον παράφρων. ὥστε ὁ πλέον ἀφομοιωθεὶς τῶν συγχρόνων ἑβραίων, ὁ ἀνορθώσας τὴν ἐθνικωτέραν παράδοσιν τῆς Ἀγγλίας, ὁ ἀρχηγὸς μετέπειτα τῆς Ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας ἑβραῖος ἐκ Βενετίας Δοραέλης, ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος συλλαβὼν τὴν πρώτην σιωνικὴν ἰδέαν...

Ἐπειδὴ ὁ Χέρτσλ ὑπῆρξεν ἡ ἐνσάρκωσις τῶν πόθων τοῦ λαοῦ του, διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἄλλως τε αὐτὸς ὁ ἴδιος ἤρξατο, θὰ ζήσῃ λαμβάνον μεγαλειτέραν ὁσημέραι ἐνίσχυσιν, ὁσημέραι προβαῖνον πρὸς τὸ στάδιον τῆς πραγματώσεως.

Θὰ τερματισθῇ δὲ αἰσίως, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ λαὸς ἀκολουθῶν τοὺς ἐπιλέκτους τοῦ Ἰσραήλ, θὰ κοινωνήσῃ τῆς μεγάλης ἀγάπης, τῆς μεγάλης αὐταπαρνήσεως, ὅλων ἐν γένει τῶν ἀρετῶν τοῦ ἁγνοῦ Κήρυκος τῆς Λυτρώσεως, χωρὶς νὰ φεισθῇ θυσιῶν δράσεως καὶ ὑλικῶν μέσων διὰ τὴν ἀναβίωσιν αὐτοῦ τὴν ἔντιμον καὶ ἀξιοπρεπῆ, ὡς λαοῦ μεταξὺ τῶν λαῶν, καὶ ἔθνος μεταξὺ τῶν ἐθνῶν.*

Μ. Χ.

* Εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον ἀναδημοσιεύεται ἄρθρον περὶ τῆς ἀναγεννήσεως τῆς «Παλαιστίνης» συνεπείᾳ τοῦ Σιωνισμοῦ.

Η ΙΟΥΔΑΪΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ ΕΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Ὁ Δισραέλης νέος ὢν εἶπεν ὅτι ἐν τῷ Vivian Grey ἔγραψε τὴν ἐνεργὸν καὶ πραγματικὴν αὐτοῦ φιλοδοξίαν καὶ ἐν τῷ Alroy τὴν ἰδεώδη. Ἐν τῷ Alroy ἀφηγεῖται τὴν ἱστορίαν Ἰουδαίου ἥρωος τοῦ ιβ' αἰῶνος, διανοηθέντος τὴν ἀνασύστασιν τοῦ ἰουδαϊκοῦ βασιλείου εἶνε δὲ λίαν δυνατὸν, γράφει ὁ βιογράφος αὐτοῦ, ὅτι «καθ' ὃν χρόνον εὑρίσκετο πρὸ τῶν τάφων τῶν βασιλέων ἐν Ἱερουσαλὴμ ἢ ἐθεώρει τὸ ὄρος Σιών, ἐπῆλθεν αὐτῷ ἡ ἰδέα ὅτι ἀληθὴς σκοπὸς τῆς πολιτικῆς φιλοδοξίας, ἥτις ἤρξατο σχηματιζομένη ἐν αὐτῷ, ἦν ἡ ἀνάκτησις τῆς Ἁγίας Γῆς ὑπὲρ τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ καὶ ἡ ἀνασύστασις τοῦ Ἰουδαϊκοῦ θρόνου». Ἀλλ' ἡ ἐνεργὸς καὶ πραγματικὴ φιλοδοξία ὑπερίσχυσε τῆς ἰδεώδους. Ὅτε δὲ τῷ 1878 ἠσχολήθη ἵνα κανονίσῃ τὰς τύχας τῆς Ἀνατολῆς εἰ καὶ ἀπήτησε τὴν παροχὴν πολιτικῶν δικαιωμάτων εἰς τοὺς Ἰουδαίους τῆς Ρουμανίας, ἐπελάθετο τῶν παλαιῶν αὐτοῦ ὀνείρων. Πιθανῶς δὲν ἤκουσεν, ἵνα ὁμιλῶσι περὶ τῆς ἤδη ἐνεργοῦ κινήσεως πρὸς ἀποικισμὸν τῆς Ἁγίας Γῆς παρὰ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς κατοίκων, ἥτις συνετέλεσεν εἰς τὴν ἵδρυσιν τῷ 1870 ἰουδαϊκῆς γεωργικῆς σχολῆς ἐγγὺς τῆς Ἰόππης.

Πιθανῶς δὲ ἴσως δὲν ἀνέγνω τὸ Daniel Deronda τῆς κυρίας Ἔλλιοτ, δημοσιευθὲν τῷ 1876, ἐν ᾧ ἰδανικός τις ραββῖνος συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς ἱδρύσεως κέντρου ὀργανικοῦ τοῦ ἰουδαϊσμοῦ καὶ «νέας Ἰουδαίας ἀντιρρόπου μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως.

Κατὰ εἰρωνείαν δὲ τῆς ἱστορίας ὁ πολιτικὸς ἀνὴρ ὁ δυνάμενος, ἵνα ἐπιβληθῇ τῇ Τουρκίᾳ καὶ ἡ λογία γυνὴ, ἥτις κατείχετο ὑπὸ τῆς χειμαιρικῆς ἰδέας, ἵνα ἐμπνεύσῃ φιλανθρωπίαν, ἀπέθανον πρὶν ἢ τὸ κίνημα ὑπὲρ τῆς ἐπανόδου τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ αὐτῶν κατοικίᾳ εὕρῃ ἀρχηγὸν, μέλλοντα, ὅπως ἐξεγείρῃ τὸν ἰουδαϊκὸν λαόν. Ἀληθῶς ὁ Σὲρ Μόζες Μοντεφιόρε, ὅστις ἦν σερίφης τοῦ Λονδίνου καθ' ὃ ἔτος παρῆλθεν ἐπὶ τὸ κοινοβούλιον ὁ Δισραέλης, καθιέρωσε μέγα μέρος τοῦ μακροῦ αὐτοῦ βίου πρὸς βελτίωσιν τῆς καταστάσεως τοῦ Ἰουδαϊκοῦ τῆς Ἁγίας Γῆς πληθυσμοῦ. Ὁ Σὲρ Μόζες Μοντεφιόρε, τύπος μεγαλοπρεπῆς ἰουδαϊκῆς φιλανθρωπίας, ὡς ὁ Δισραέλης ἦν τύπος τοῦ ἰουδαϊκοῦ πνεύματος, κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ εἰς Ἀνατολὴν ἀποδημίαν, «βαθέως συνεκινήθη βλέπων τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν τῶν Ἰουδαίων τῶν ἐγκαθισταμένων ἐν ταῖς τέσσαρσι ἱεραῖς πόλεσιν, ἐν Ἱερουσαλήμ, Τεβριάδι, Σαφὲδ καὶ Χεβρών· κατὰ δὲ τὰς ἑξ ἑπομένας αὐτοῦ ἀποδημίας εἰς τὴν χώραν ταύτην, ἵδρυσε πολυάριθμα ὑπὲρ αὐτῶν φιλανθρωπικὰ καθιδρύματα. Ἀλλὰ παρορμώμενος ἐκ παρατηρήσεως τοῦ Κόππετ εἰπόντος ἐν συνεδριάσει τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων ὅτι «οὐδέποτε βλέπει τις Ἰσραηλίτην λαμβάνοντα μετὰ χεῖρας λίσγον καὶ ὅτι οὗτος περιμένει, ὡς ἀδηφάγος κοχλίας τὴν εὐκαιρίαν, ὅπως καταβροχθήσῃ τὸ προϊὸν ἐργασίας ἧς οὐδόλως μετέσχεν», ὁ Μοντεφιόρε ἑνωρὶς συνέλαβε τὴν ἰδέαν ἵνα ἱδρύσῃ γεωργικὰς ἰουδαϊκὰς ἀποικίας ἐπ τῶν ἐγκαταλελειμμένων τῆς Ἰουδαίας κλιτύων καὶ τῶν χέρσων τῶν Φιλισταίων πεδιάδων. Τὸ κατ' ἀρχάς, τὸ σχέδιον τοῦτο δὲν ἔσχε μεγάλα ἀποτελέσματα, ἀλλ' ὁ συλλαβὼν αὐτὸ ἔζησεν ἀρκετὰ ἔτη, ὅπως ἴδῃ, ἐν προβεβηκυίᾳ ἡλικίᾳ τὴν καρποφόρον αὐτοῦ ἀνάπτυξιν. Ἀπὸ δὲ τοῦ 1881 τῶν Ἰουδαίων τῆς Ρωσσίας καὶ Ρωμανίας οἱ τολμηρότεροι, κεντριζόμενοι ἐκ σκληροῦ καὶ διαρκοῦς διωγμοῦ καὶ τάσεων ἐθνικῶν ὁσημέραι ζωηροτέρων, ἐστράφησαν πρὸς τὴν Παλαιστίνην. Καθ' ὃν δὲ χρόνον ὁ μέγας οἰκονομολόγος Βαρόνος Χὶρς, καθιέρου ἑκατομμύρια 200 πρὸς ἵδρυσιν ἰουδαϊκῆς ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ πατρίδος οἱ ἰδανικοὶ τοῦ ἔθνους αὐτοῦ ἔστρεφον τὰ βλέμματα πρὸς τὴν ἀρχαίαν πατρίδα θεωροῦντες αὐτὴν οὐχὶ τοσοῦτον ὡς καταφύγιον τῆς κακοδαιμονίας, μήτε ὡς τόπον, ἐν ᾧ ἠδύναντο, ἵνα διάγωσι βίον ἐλεύθερον καὶ ἅγιον, ἀλλ' ὡς ἔδραν ἁπάσης τῆς ἐλπίδος αὐτῶν περὶ ἀνορθώσεως τῆς ἐθνικότητος αὐτῶν. Ἑταιρίαι «φίλων τῆς Σιὼν» ἀνεφάνησαν, νέοι μετέτρεψαν εἰς χρήματα τὴν οὐσίαν αὐτῶν καὶ ἀπῆλθον γενναίως, ὅπως κατοικήσωσιν ὡς ἄποικοι ἐν τῇ χώρᾳ· νέα δὲ ἀκμὴ ἑβραϊκὴ φιλολογικὴ ἀνεφάνη ἐν ταῖς Συνοικίαις (Γκέττο), ἡ δὲ ἀναγέννησις ἤρξατο.

Οἱ γεωργικοὶ ἐν Παλαιστίνῃ σκαπανεῖς, ὡς οἱ πουριτανοὶ τῆς Ἀμερικῆς, ἠναγκάσθησαν ἵνα διέλθωσιν στιγμὰς σκληράς. Ἕτερος δὲ μέγας φιλάνθρωπος Ἰουδαῖος, ὁ βαρόνος Ἐδμόνδος ντὲ Ρότσιλδ τῶν Παρισίων ἦλθεν ἐπίκουρος αὐτῶν, διαθέσας πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν 100 ἑκατομμύρια, εὑρισκομένων ἐν ἀμηχανίᾳ. Ἦλθεν εἰς ἀντίλειψιν τῶν ἤδη ἐγκαθισταμένων ἀποίκων καὶ ἵδρυσε νέα ἱδρύματα. Καὶ αἱ μὲν Σιωνιστικαὶ Ρωσσικαὶ ἑταιρίαι παρεῖχον ἄνδρας καὶ ἐνθουσιασμόν, οὗτος δὲ χρήματα καὶ διοίκησιν. Ἐν τῇ πρώτῃ ὁρμῇ τῶν ἐλπίδων ἀποικίαι ἱδρύθησαν ἐν τῇ γονίμῳ ἀρχαίᾳ τῶν Φιλισταίαν χώρᾳ, κατὰ μῆκος τῆς πεδιάδος τοῦ Σαρὼν μεταξὺ Ἰόππης καὶ Καρμήλου καὶ μεταξὺ τῶν καλῶς ἀρδευομένων τῆς Γαλιλαίας λόφων. Ἐντὸς δὲ δέκα πέντε ἐτῶν πεντήκοντα χωρία ἱδρύθησον μετὰ πληθυσμοῦ 15 000 περίπου ψυχῶν καὶ οἱ ἀμπελῶνες οἱ πορτοκαλλεῶνες καὶ τὰ ἐλαιῶν ἄλση ἤρξαντο ἀποδίδοντας εἰς τὴν χώραν τὴν καλλονὴν αὐτῆς, ὅτε ἡ κίνησις τοῦ ἀποικισμοῦ ἀνεστάλη πρὸς καιρόν. Ὁ Θεόδωρος Χέρτσλ, θεωρούμενος γενικῶς ὡς ἱδρυτὴς τοῦ σιωνισμοῦ καὶ πρῶτος

καταστήσας αὐτὸν κίνημα διεθνὲς συντεταγμένον προὔτεινε τῷ λαῷ σχεδιόγραμμα εὐρύτερον: «Τὸ Ἰουδαϊκὸν Κράτος»: Τοιοῦτον ἦν τὸ ἰδανικὸν τὸ ἐξελθὸν πάνοπλον ἐκ τοῦ ποιητικοῦ αὐτοῦ ἐγκεφάλου παρασχὼν δὲ τῷ διεσκεδασμένῳ αὐτοῦ λαῷ μεγαλοφυίαν πολιτικοῦ ἀνδρὸς οὐχὶ ὑποδεεστέραν τῆς μεγαλοφυΐας, ἣν ὁ Δισραέλης καὶ ὁ Λασσὰλ ἀφιέρωσαν εἰς ἄλλα ἔθνη, ἐξέθετο αὐτῷ σχεδιόγραμμα δυνάμενον, ἵνα πραγματοποιήσῃ ἀμέσως τὸ ἰδανικὰν τοῦτο.

Διὰ μέσου δὲ ἰσχυροῦ οἰκονομολογικοῦ ὀργάνου καὶ κινοῦντες τὸ ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ ἔργου τῶν κυβερνήσεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπιτευχθῇ παρὰ τοῦ Σουλτάνου ἐπίσημος πρᾶξις ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων ἐπιτρέπουσα τὴν μετοικεσίαν σωρηδὸν τῶν Ἰουδαίων ἐν Παλαιστίνῃ καὶ ἐν Συνεδρίῳ τῶν Ἰουδαίων πανταχόθεν συνελθόντων, ὅπερ συνεκλήθη παρ' αὐτοῦ ἐν Βασιλείᾳ τῷ 1897 ὡς σκοπὸς αὐτοῦ καθωρίσθη ἡ σύστασις πατρίδος δημοσίᾳ ἠγγυημένης καὶ νομίμως ἐξησφαλισμένης τῷ ἰουδαϊκῷ λαῷ». Ἀπέναντι δὲ τῆς γοητευτικῆς ταύτης λάμψεως, τῆς εὐρυτέρας ταύτης ταύτης ἰδέας, αἱ μικραὶ ἐπιχειρήσεις κατεδικάσθησαν, ὡς ἐκδηλώσεις πολιτικῆς ματαίας. Ἐπὶ 10 ἔτη ὁ Χέρτσλ ἐβολιδοσκόπει τὰς γνώμας καὶ διαθέσεις βασιλέων καὶ ὑπουργῶν, συνέταξεν ὀπαδούς, οἵτινες ἀριθμοῦνται τὰ νῦν εἰς ἑκατοντάδας χιλιάδων καὶ συνεκάλει ἐνιαυσιαίως ἀντιπροσώπους αὐτῶν ἐν συνεδρίῳ πρὸς σύσκεψιν περὶ τῶν ἐθνικῶν αὐτῶν τάσεων. Ὁ ὄχλος καὶ οἱ λόγιοι ἀπήντησαν εἰς τὴν πρόσκλησιν αὐτοῦ, οἱ δὲ πλούσιοι Ἰουδαῖοι καὶ κατέχοντες ὑψηλὰς θέσεις ἐπτοήθησαν κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ τῆς τόλμης αὐτοῦ καὶ ἀπέσχον. Εἰ καὶ ἵδρυσαν ἰδίαν τράπεζαν (the Jewîsh Golonial Trust) μετὰ κεφαλαίου δύο ἑκατομμυρίων οτερλινῶν ἐγγραφέντων χιλιάδων μετόχων, δὲν ἠδυνήθη ἵνα συναθροίσῃ ποσὸν ἀρκετὸν ὅπως πεισθῇ ὁ Σουλτάνος, ἵνα ποιήσηται τὴν ποθητὴν παραχώρησιν πρὶν ἢ τελευτήσῃ. Ἀλλ' ὡς ὁ Δισραέλης παρατηρεῖ ἐν τῷ Τανκρέδῃ ἡ ἐθνικὴ ἀπολύτρωσις δὲν εἶναι ἔργον συμφέροντος. Εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ὁ Χὲρτσλ δὲν κατώρθωσεν, ἵνα τύχῃ τῆς ἐπισήμου πράξεως, ἀπέδωκεν ὅμως τῷ λαῷ αὐτοῦ ὑπηρεσίαν πολὺ μείζονα, ἐγείρας τὸ ἐθνικὸν αὐτοῦ πνεῦμα καὶ ἀναζωογονήσας τὸ ἰδανικὸν αὐτοῦ. Ὁ θάνατος αὐτοῦ τῷ 1906 καὶ ἡ μετὰ δύο ἔτη Τουρκικὴ μεταπολίτευσις ἐπανήγαγον εἰς τὴν ἀρχαίαν πολιτικὴν τῆς εἰρηνικῆς εἰσχωρήσεως. Ἀλλ' ἡ ἀρχαία αὕτη πολιτικὴ ἀνυψώθη τὰ νῦν εἰς μείζονα δύναμιν· ὁ εὐρύτερος σκοπὸς ἐθνικῆς ἀναγεννήσεως ἐπεκράτησε καὶ τὸ σχεδιόγραμμα, ὅπερ διεχάραξεν ὁ Χέρσλ ὑπὲρ τῆς κινήσεως δὲν ἐγκατελείφθη, ἀλλὰ ἐδόθη αὐτῷ ἄλλη διεύθυνσις. Ἡ σιωνιστικὴ διπλωματία ἐστράφη, ἐκ τῶν ἀνακτόρων πρὸς τὸν τύπον, ἐκ τῶν ὑπουργῶν τῶν εὐρωπαϊκῶν αὐλῶν πρὸς τὸ κοινοβούλιον τῆς Κωνσταντινουπόλεως οἱ δὲ σιωνισταὶ οἰκονομολόγοι μὴ θέλοντες, ἵνα αἰτήσωνται παραχωρήσεις ἐν Γιλδισκὶὸσκ, ἐφρόντισαν, ὅπως ὑποδαυλίσωσιν τὰς ἐν Παλαιστίνῃ ἐπιχειρήσεις καὶ τὴν βιομηχανίαν.

Ἡ τράπεζα Anglo Palestine-Bank ἱδρύθη ὡς συναφὴς πρὸς τὴν Jéwisk Colonial Trust μετὰ κεφαλαίου ἑκατὸν χιλιάδων λιρῶν στερλινῶν, ἕδρα δὲ αὐτῆς ἐτάχθη ἡ Ἰόππη μετὰ ὑποκαταστημάτων ἐν ταῖς λοιπαῖς πρωτίσταις πόλεσι. Τὸ σύνολον δὲ τῶν παρακαταθηκῶν ἀνῆλθε κατὰ τὰ πέντε τελευταῖα ἔτη ἀπὸ ἑκατομμυρίου εἰς ἑπτὰ ἑκατομμύρια φράγκων καὶ ἐπέκεινα, ἀναλόγως δὲ ηὐξήθη καὶ τὸ ποσὸν τῶν προκαταβολῶν. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τῆς αὐτῆς περιόδου ἕτερον ἵδρυμα οἰκονομικὸν γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Jewish National Fund καὶ ἱδρυθὲν ἐπὶ σκοπῷ ἀποκτήσεως γαιῶν ἐν Παλαιστίνῃ, χάριν κοινῆς ὠφελείας. συνήθροισεν ὑπὲρ τὰς 200000 λιρῶν χάριν ἀγορᾶς γαιῶν καθ' ἕκαστον δὲ ἔτος τὸ κεφάλαιον αὐτοῦ αὐξάνει κατὰ 40,000 λίρας προερχομένας ἐκ μικρῶν ἐκουσίων συνεισφορῶν τῶν κατωτάτων στρωμάτων τοῦ ἰουδαϊκοῦ ἔθνους ὅλων τοῦ κόσμου τῶν μερῶν. Ἡ δραστηριότης δ' αὐτοῦ ἐκδηλοῦται κατὰ διαφόρους τρόπους. Ἵνα δοθῇ δὲ ὤθησις εἰς τὸ ἔργον τῆς δασοφυτείας, ὅπερ εἶναι μία τῶν μᾶλλον κατεπειγουσῶν ἀναγκῶν χώρας παραμεληθείσης ἐπὶ ἑπτὰ αἰῶνας, ἡ Natioal Fund ἠγόρασε μεγάλην γαιῶν ἔκτασιν εἰς τοὺς πρόποδας τῶν λόφων τῆς Ἰουδαίας καὶ ἐφρόντισε περὶ φυτείας δάσους ἐλαιῶν ἀνερχομένων εἰς 50000 ἥτις προώρισται ἵνα ἦ διαρκὴς καὶ ὁρατὴ μνήμη τοῦ Χέρτσλ. Πρὸς θεραπείαν δὲ τοῦ μικροῦ τῶν κατοικιῶν τῶν Ἰουδαίων ἐργατῶν ἐν ταῖς πόλεσιν, ἐνήργησε τὴν ἀνέγερσιν προαστείων μετὰ κήπων ἐν Ἰώππῃ καὶ ἐν Χάϊφα. Πρὸς διευκόλυνσιν δὲ τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ ἰουδαϊκοῦ πολιτισμοῦ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ πατρίδι καὶ πρὸς ἐξασφάλισιν νεωτέρας ἀγωγῆς εἰς τὴν πληθυνομένην κοινότητα ἠγόρασεν οἰκόπεδα πρὸς οἰκοδομὴν πολυτεχνείου ἐν Ἱερουσαλήμ, σχολῆς δευτερευούσης ἑβραϊκῆς ἐν Ἰόππῃ καὶ πολυτεχνικοῦ ἰνστιτούτου ἐν Χαΐφα. Τέλος δὲ πρὸς ἀμεσωτέραν ἐνθάρρυνσιν τῆς ἐπανόδου τοῦ ἰουδαϊκοῦ λαοῦ ἐν τῇ χώρᾳ παρασκευάζει δύο γεωργικὰ ἱδρύματα, σκοπὸν ἔχοντα ἵνα μετατρέψωσιν τὸν ἰουδαῖον ἐργάτην εἰς χωρικὸν καὶ τὸν μικρὸν κεφαλαιοῦχον εἰς ἀγρονόμον.

Τὸ πρῶτον τῶν ἱδρυμάτων τούτων, The Palesiina Land Development Company, προτίθεται ἵνα ἐργασθῇ κατὰ σχεδιόγραμμα, ἐφαρμοσθὲν ἤδη ἐπιτυχῶς ἐν ἄλλαις χώραις πρὸς σύστασιν τάξεως χωρικῶν ἰδιοκτητῶν καθ' ὃ δέον, ἵνα ἀγορασθῇ μεγάλη ἰδιοκτησία

πρὸς ἵδρυσιν ἐν αὐτῇ ἀγροτικῆς σχολῆς, ἐν ᾗ οἱ νεαροὶ γεωργοὶ θὰ ποιῶνται τὴν μαθητείαν αὐτῶν καὶ κατατομὴν τοῦ γηπέδου εἰς μικρὰ τεμάχια, ὧν, ἀφ' οὗ γένωνται ἐγκρατεῖς τῆς τέχνης, καθίστανται ἰδιοκτῆται 'Αρχὴ δὲ ἐκτελέσεως ἐγένετο τοῦ σχεδιογράμματος τούτου διὰ τῆς ἀποκτήσεως γαιῶν ἐν τοῖς γονίμοις τῆς Γαλιλαίας λόφοις.

Ἕτερον σχέδιον ἀγροτικὸν μήπω καθ' ὁλοκληρίαν ὡριμᾶσαν ἀφορᾷ τὴν ἵδρυσιν ἀποικίας συνεργατικῆς, ἧς οἱ ἄποικοι θὰ διαμοιράζωνται τὰ προϊόντα καὶ θὰ συνεργάζωνται ἀπὸ κοινοῦ. Τὸ σχέδιον τοῦτο ὑποδείκνυσι τὸ κοινωνικὸν πνεῦμα τοῦ ὁποίου βαθέαφέρει τεκμήρια ἡ ἀρχαία μωσαϊκὴ νομοθεσία καὶ τοῦ ὁποίου εἶνε πλήρης ἡ ἐθνικὴ καθ' ἡμᾶς κίνησις. Διὰ δὲ τῆς ἡνωμένης ἐνεργητικότητος τῆς Anglo-Palestine Bank διευκολυνούσης τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀρχαίων ἀποικιῶν καὶ τῆς Jewish National Fund, ἥτις μετὰ τῶν συναφῶν ἱδρυμάτων ἐγκαινίζει νέα στάδια ἐπιχειρήσεων, προάγεται ταχέως τὸ διπλοῦν τοῦτο ἔργον τῆς ἀναγεννήσεως λαοῦ διὰ τῆς ἐν τῇ χώρᾳ ἐπιστροφῆς καὶ τῆς ἀναγεννήσεως χώρας διὰ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ λαοῦ αὐτῆς. Ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς προϊούσης ἀναπτύξεως ταύτης ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοικούντων ἐν τῇ χώρᾳ Ἰουδαίων αὐξάνει ταχέως, παριστῶσι δὲ τὰ νῦν ἐν τῷ πληθυσμῷ τῆς Παλαιστίνης μείζονα ἀναλογίαν, ἢ ἐν τῷ πληθυσμῷ ἄλλης τινὸς χώρας, ἐξαιρέσει τῆς Πολωνίας. Ἀλλ' ὑπάρχει χῶρος ὑπὲρ πληθυσμοῦ δεκάκις μείζονος, διότι ἡ πυκνότης τοῦ πληθυσμοῦ εἶνε ἔτι ὑποδειεστέρα τοῦ τρίτου τῆς πυκνότητος τῆς ἐπαρχίας τοῦ Λιβάνου ἐν Συρίᾳ, ἥτις ἔχει ὀλιγώτερα φυσικὰ πλεονεκτήματα ἀλλ' ἀπολαύει ἀπὸ αἰῶνος σχεδὸν διοικήσεως ἡμιαυτονόμου ὑπὸ τὴν διττὴν τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ἐγγύησιν.

Ἐκ τῆς «Fortnightly Review» κατὰ μετάφρασιν τῆς «Νέας Σιών».

(Ἕπεται συνέχεια).

ΣΙΩΝΙΚΗ ΕΛΕΓΕΙΑ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ ΛΕΒΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ

Χάρις εἰς τὴν πολύτιμον συνεργασίαν τοῦ γνωστοῦ λογογράφου καὶ ποιητοῦ κ. Ν. Καρβούνη, ἡ «Ἰσρ. Ἐπιθεώρησις» προσεχῶς θὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν τὴν Σιωνικὴν ἐλεγείαν τοῦ Ραββὶ Ἰεουδὰ Ἀ-λεβὺ τοῦ μεγαλειτέρου ἑβραίου ποιητοῦ τοῦ Μεσαίωνος γεννηθέντος ἐν Τολέδῳ περὶ τὸ 1805.

Ὁ Ἀ-λεβὺ ἔδωσε πρῶτος εὐκαμψίαν καὶ χρῶμα εἰς τὴν νεωτέραν ἑβραϊκὴν ποίησιν ἀπαλλάξασα ταύτην τῆς δουλικῆς καὶ ἀψύχου μιμήσεως τῆς βιβλικῆς φρασεολογίας. Τοῦ Ἀ-λεβὺ ἡ ποίησις εἶναι γεμάτη αἰσθήματος καὶ εἰλικρινοῦς συγκινήσεως. Εἰς τὴν νεότητά του ἔγραψε ἐρωτικὰ ποιήματα καὶ ᾠδάς, σὺν τῇ ἡλικίᾳ δὲ ἡ μοῦσα του ἐστράφη πρὸς τὸ Θεῖον καὶ τὰς ἀναμνήσεις τῆς Σιών. Ἡ «Σιωνὰς» ἐλεγεία θεωρεῖται ἀπὸ τὰς καλλιτέρας τῆς παγκοσμίου φιλολογίας, ὁ δὲ Καρβούνης ἐξ ἰταλικῆς σχεδὸν κατὰ γράμμα μεταφράσεως, ἀποδίδει εἰς τὴν Ἑλληνικὴν μορφὴν τὸ μέτρον τὸ γράμμα καὶ τὴν συγκίνησιν τοῦ πρωτοτύπου ἑβραϊκοῦ.

Ὁ μέγας τοῦ Μεσαίωνος ἑβραῖος ποιητὴς εὗρεν ἀντάξιον ὑμνητὴν τὸν μεγαλείτερον ἑβραῖον ποιητὴν τῆς νεωτέρας ἐποχῆς τὸν Χάϊνε ὅστις γράφει περὶ τοῦ Ἀλεβὺ τὰ ἑξῆς :

«Ὁ Ἰεουδὰ Ἀλεβὺ ὑπῆρξε μέγας ποιητὴς ἀστὴρ καὶ φωστὴρ τῆς ἐποχῆς του, τοῦ λαοῦ του λάμψις καὶ φῶς, μεγάλη καὶ θαυμαστὴ στήλη ποιητικοῦ φωτός, ὁδηγοῦσα εἰς τὴν ἔρημον τῆς ἐξορίας τὸ περίλυπον καραβάνιον τοῦ Ἰσραήλ. Ἀγνόν, πλῆρες ἀληθείας, χωρὶς κηλῖδα ὑπῆρξε τὸ τραγοῦδι του ὡς ἡ ψυχή του. Ὅταν ὁ Δημιουργὸς ἔκαμε τὴν ψυχὴν ταύτην, εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ἔργον του τὴν ἐφίλησεν, καὶ τὸ ἀποτύπωμα τοῦ φιλήματος ἔμεινε σὲ κάθε τραγοῦδι τοῦ ποιητοῦ, ποῦ ἀπὸ τὴν εὔνοιαν αὐτὴν κατέστη ἱερό».

Τὸ δοκίμιον τοῦ κ. Καρβούνη θὰ εἶναι ἡ πρώτη μετάφρασις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν μεταβιβλικῆς ***ἑβραϊκῆς*** *ποιήσεως.*

ΕΒΡΑΪΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Λάρισσα. Γράφουν ἡμῖν ἐκ Λαρίσσης.

Γίνεται σκέψις νὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ προαγωγὴ εἰς ἐξετάξιον τοῦ τετραταξίου Ἑβραϊκοῦ Σχολείου. Ἐκ τῆς προαγωγῆς ταύτης θέλουσιν ὠφεληθῇ καὶ τὰ ἑβραϊκὰ γράμματα διὰ τὴν μακροτέραν θητείαν τῶν μαθητῶν.

— Ὁ κ. Ἰουδᾶς Ζουβῆς ὁ σπουδάζων ἐν Παλαιστίνῃ τὴν ἑβραϊκὴν ἐπέστρεψεν εἰς Ζάφαν ἵνα συνεχίσῃ τὰς σπουδάς του εἰς τὸ ἐκεῖ Ἑβραϊκὸν Γυμνάσιον.

Ἰωάννινα. Μᾶς γράφουν :

Τοῦτον τὸν μῆνα ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον ὁ κ. Δαβὶδ Λευῆ (Δαβιτζιὼν ἐφένδης) εἰς ἡλικίαν 80 ἐτῶν. Ὁ μεταστὰς ἐχρημάτισε ἐπὶ πολλὰ ἔτη πρόεδρος τῆς Ἰσραηλιτικῆς Κοινότητος καὶ ἦτο ἐν γένει τὸ κέντρον πάσης δράσεως αὐτῆς, γνωστὸς καὶ ἀγαπητὸς διὰ τὰ φιλάνθρωπα αὐτοῦ αἰσθήματα. Ἐκτὸς τοῦ τουρκικοῦ παρασήμου εἶχε καὶ τὸ ἑλληνικόν, διὰ τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν ἑλλήνων αἰχμαλώτων τοῦ κινήματος τοῦ 1878.

ΣΙΩΝΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Ἐξακολουθεῖ τὸ κίνημα κατὰ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Πολυτεχνείου τῆς Χάϊφας διὰ τὴν ἀποφασισθεῖσαν εἰσαγωγὴν τῆς γερμανικῆς ὡς γλώσσης διδασκαλίας. Τὰ σχολεῖα τῆς «Χιλφεράϊν» ἐν Παλαιστίνῃ προέβησαν καὶ εἰς ἀπεργίαν, δὲν φαίνεται δὲ ὅτι τὸ κίνημα θὰ σταματήσῃ πρὸ τοῦ θριάμβου τῶν ὁπαδῶν τῆς ἑβραϊκῆς ὡς γλώσσης διδασκαλίας

—***Δηστρικὰ*** κρούσματα ἐσημειώθησαν ἐσχάτως ἐν Παλαιστίνῃ. Ὁ Ἀρχιραβῖνος τῆς Τουρκίας, διεμαρτυρήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης ζητῶν τὴν τιμωρίαν τῶν ἐνόχων. Ὁ Σεβ. Χ. Ναχοὺμ ἔλαβε διὰ τὸν ἴδιον σκοπὸν συνέντευξιν μὲ τὸν Ὑπουργὸν τῶν ἐσωτερικῶν. Οὗτος ὑπεσχέθη νὰ διατάξῃ τὸν Βαλῆ τῆς Βεϋρούτ νὰ λάβῃ ὅλα τὰ μέτρα πρὸς τιμωρίαν τῶν ληστῶν. «Τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἀγγέλλεται ὅτι ὁ Ὑπουργὸς εἰδοποίησε τὸν Ἀρχιραββῖνον ὅτι οἱ λησταὶ συνελήφθησαν καὶ θὰ δικασθοῦν.

— Μια ἀποικία νέου εἴδους ἐργατῶν καὶ γεωργῶν ἱδρύθη πέρισυ πλησίον τῆς Μερχαβιὰ ὑπὸ ἐργατῶν τῆς Γλάσκωβ τῆς Ἀγγλίας Ἑκάστη οἰκογένεια ἠγόρασε τεμάχιον γῆς τὸ ὁποῖον καλλιεργεῖ ἐνῷ ἐξασκοῦν τὴν χειροτεχνικὴν ἐργασίαν των εἰς τὴν Μερχαβιά. Μὲ 2500 φράγκα πίστωμα ληφθὲν ἀπὸ τὸ Ἐθνικὸν Κεφάλαιον, ἑκάστη οἰκογένεια θὰ κτίσῃ καὶ ἰδιαιτέραν οἰκίαν.

— Αἱ ἀποικίαι τῆς Ἰουδαίας ἵδρυσαν Συνεταιρισμὸν σκοποῦντα τὴν ἄμυναν τῶν συμφερόντων των παρὰ ταῖς Ἀρχαῖς ἐνῷ ἕως τώρα τὰ συμφέροντα ταῦτα ἀφίνοντο εἰς τὰς χεῖρας δικηγόρων ἢ τρίτων προσώπων, τὰ ὁποῖα πολὺ ὀλίγον ἐφείδοντο αὐτῶν.

—Μία νέα παραγωγὴ ἀρχίζει νὰ λάβῃ σπουδαίαν ἔκτασιν εἰς τὰς ἀποικίας, ἡ τῶν ἀμυγδάλων. Ἡ φετεινὴ ἐσοδεία ἔφθασε τὰ 300 000 χιλιόγραμμα. Ἐπειδὴ ἐσχάτως ἐγένοντο πλεῖσται νέαι φυτεῖαι τοῦ εἴδους τούτου, ἡ παραγωγὴ θὰ φθάσῃ ταχέως τὸ ἑκατομμύριον χιλιογράμμων.

— Ὁ ἀκάματος Σιωνιστὴς Δρ. Κοφίνας ἐκ Βόλου διελθὼν ἐσχάτως ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐνήργησεν ἔρανον ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν Ἰεμενιτῶν τῶν μετανασταστευόντων λόγῳ διωγμῶν ἐν Παλαιστίνῃ. Συνεισέφερον : Δρ. Κοφίνας γρ. 40, Η. Β. 20. Μάνδελ 20. Isac Presente 40. Βιτὰλ Σακκῆ 10. Korodichze 20. Nissin Cohen 20. Behoraki Chan Levi 20 Elie Jsac Coen 20 Albert Isac Cohen 10. Abraham Presente 20. Ester Belas 10. Magnidowtsch 20. Nissim Ballut 20. Mifrani 20, Mme Sarah 10. J. Weisman 30 ἐν ὅλῳ γρ. 350.

— Εἰς τὸν προηγούμενον ἀριθμὸν εἰς τὴν συνεισφορὰν Ἀθηνῶν ἐγράφησαν κατὰ λάθος δρ. 2 ὑπὸ Μ. Χ. ἀντὶ 3 καὶ δρ. 1 ὑπὸ Κας Δ. Σακκῆ ἀντὶ 2.

— Τὸ κόκκινον διαβατήριον διὰ τοὺς ἑβραίους τοὺς ταξειδεύοντας εἰς Παλαιστίνην κατηργήθη ὁλοσχερῶς.

— Ὁ κ. Νάθαν Στράους ἐκ Νέας Ὑόρκης θὰ μεταβῇ εἰς Ἱερουσαλὴμ ὅπου θὰ ἱδρύσῃ διάφορα φιλανθρωπικὰ ἔργα. Λέγεται δὲ ὅτι ἐχάρισε καὶ οἰκόπεδον διὰ τὸ ἑβραϊκὸν Πανεπιστήμιον.

ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΗΜΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΚΑΙ ΟΙ ΙΣΡΑΗΛΙΤΑΙ

Ὁ νόμος τῆς ἐξ αἵματος ἢ καὶ τῆς πνευματικῆς συγγενείας, καὶ περισσότερον καὶ ἰσχυρότερον ὁ δεύτερος ἢ ὁ πρῶτος, εἶναι εἷς ἀκαταγώνιστος παράγων συμπαθείας καὶ ἀμοιβαίας ἕλξεως τόσον μεταξὺ τῶν ἐθνοτήτων ὅσον καὶ μεταξὺ τῶν ἀτόμων, παρὰ τοῖς ὁποίοις ἡ μυστηριώδης αὐτοῦ δύναμις ἐνεργεῖ τοιαῦτα ἀποτελέσματα καὶ ὅταν' ἀκόμη οὐδεμία συνείδησις ὑφίσταται μεταξὺ αὐτῶν περὶ καὶ ἀπωτάτης ἀκόμη ὁμοίας συγγενείας. Παρετηρήθη ὅτι, εἰς τὸν ἀντισημιτικόν, ἐπὶ παραδείγματι, κατὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν διωγμὸν τρεῖς ἐθνότητες κυρίως δὲν συνέπραξαν οὐδὲ ἐπέτρεψαν νὰ ἐμφυτευθῇ εἰς τὰς χώρας των ἡ μανία αὕτη. Οἱ Ἄγγλοι πρῶτοι· μετ' αὐτοὺς τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, καὶ τρίτοι, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον οἱ Τοῦρκοι. Ἐμπορικὰ συμφέροντα, ἀντιζηλία ἐπικρατήσεως εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ τὴν φιλολογίαν, καὶ ὑπὲρ ταῦτα θρησκευτικαὶ προλήψεις καὶ μῖσος—τὰ μόνα κατὰ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἐλατήρια τῆς καταφορᾶς —ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουσι καὶ εἰς τὰς χώρας ταύτας, καὶ πολλάκις, ἐντοτώτερα ἢ εἰς τὰς ἄλλας χώρας τοῦ κόσμου. Ἀλλ' ὑπάρχουσα συγγένεια, ἴσως, κατίσχυσεν παρ' αὐτοῖς ὅλων τούτων. Εἶναι ἱστορικῶς μαρτυρούμενον γεγονὸς ὅτι οἱ Σαξωνικοὶ λαοὶ—ὡς ἐκτὸς ἀπείρων ἄλλων ἀποδείξεων καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα ἀκόμη μαρτυρεῖ (Saakson Isaak sons=υἱοὶ Ἰσαὰκ) εἶναι Ἰσραηλιτικῆς καταγωγῆς, ἀπόγονοι τῶν ἀπωλεσθεισῶν δέκα φυλῶν τοῦ Ἰσραηλ. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Μουσουλμάνους—ἐκ τῶν δύο ἀλλομητρίων ἀδελφῶν Ἰσαὰκ καὶ Ἰσμαὴλ καταγωγὴ Ἰσραηλιτων καὶ Ἀράβων ἐξηγεῖ τὸν λόγον τῆς μὴ ὑπάρξεως ἀντισημιτικῆς λύσσης παρὰ τοῖς μωκμεθανοῖς ἀλλ' ἐπίσης ἐξηγεῖ καὶ τὴν περιφρόνησιν καὶ τὰς χλευαστικὰς προσω-

νυμίας μεθ' ὧν οὗτοι ἀποτείνονται πρὸς τοὺς Ἰσραηλίτας, ἀκριβῶς ὡς ὁ γεννήτωρ. αὐτῶν Ἰσμαὴλ ἐπολιτεύετο πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτον Ἰσαάκ, τὸ πνεῦμα τοῦ πρώτου ἐκ τῶν ὁποίων κατὰ πάντα φορῶνται ὅτι ἐκληρονόμησαν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰσμαήλ.

Δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας οἱ Ἰσραηλῖται δὲν εἶναι ἀπολύτως ξένοι, οὔτε ἀπὸ ἀπόψεως αἱματικῆς, οὔτε ἀπὸ ἀπόψεως πνευματικῆς συγγενείας. Καὶ περὶ μὲν τῆς ἐξ αἵματος συγγενείας πλειὰς ὅλη διασήμων ἐθνολόγων ἐν οἷς καὶ ὁ Γλάστων εἰς τὸ ἔργον του «***Ὁμηρικὸς Δίων***», πραγματεύονται καὶ ἀποδεικνύουσι τὴν ἄμεσον συγγένειαν Δαν-α-ῶν καὶ Δαν-ι-τῶν. ἢ τῶν τῆς φυλῆς τοῦ Δὰν πολὺ δὲ πρὶν αὐτῶν ἀπαντῶμεν παρ' Ἰωτήπῳ (Ἰουδ. Ἀρχ. Βιβλ. ιϐ΄. κεφ. δ. 10, ιγ΄. ε΄. 8) μακρὰν ἐπιστολὴν τοῦ βασιλέως τῶν Λακεδαιμονίων Ἀρείου πρὸς Ὀνίαν τὸν ἀρχιερέα, ἐν τῇ ὁποίᾳ οὗτος, καίτοι, ἐθνικός, ἱστορεῖ καὶ ἀναγνωρίζει τὴν κοινὴν «ἐκ τοῦ γένους Ἀϐραὰμ» καταγωγὴν Ἑλλήνων καὶ Ἰσραηλιτῶν. Τὰ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ὁ γράφων ἐξέθεσε διὰ μακρῶν εἰς τὴν «***Ἰσραηλιτικὴν Ἐπιθεώρησιν***» Ἀθηνῶν τεῦχος Μαρτίου 13.

Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως τῆς ἐξ αἵματος ἢ μὴ συγγενείας, ἡ πνευματικὴ ταὐτότης καὶ συνάντησις τῶν δύο αὐτῶν λαῶν ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ ἰδεώδους καὶ τῶν πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα δι' αὐτῶν παρασχεθεισῶν ὑπηρεσιῶν ἀποτελεῖ τίτλον καὶ προνόμιον τὸ ὁποῖον οὐδεὶς λαὸς δύναται νὰ ἀξιώσῃ ὑπὲρ ἑκυτοῦ. Ὁ σημερινὸς πολιτισμὸς εἶναι προϊὸν τοῦ πνεύματος τῆς ἐλευθερίας τὸ ὁποῖον διετύπωσε καὶ ἀνέπτυξεν ὡς ἀρχὴν ἡ Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία διεκήρυξαν δὲ προγενεστέρως—ἔστιν ὅτε δὲ καὶ ταὐτοχρόνως—ἐκαλλιέργησαν καὶ προήγαγον αἱ Γραφαὶ παρὰ τῷ Ἰσραήλ. Τούτων ἕνεκα ὁ λαὸς οὗτος, ὡς ὁ Ἑλληνικός, ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν ὁ μᾶλλον φιλελεύθερος λαός, καὶ ἔχαιρεν φήμην γένους στασιαστικοῦ, μηδέποτε ἀνεχθέντος τὴν κατάκτησίν των, ὥστε οἱ κατακτηταί των κατέληγον εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν ἀπόκειται ἄλλη ὁδὸς πρὸς τήρησιν αὐτῶν ὑποτελείᾳ εἰμὴ ἡ ὁλοσχερὴς αὐτῶν ἐξόντωσις ὡς ἔθνους. Καὶ ἡ ἀδέλφωτις αὐτῶν ὡς μαρτύρων τῆς ἱστορίας ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ δικαιοσύνης ἐν γένει, καὶ τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν ἰδίᾳ, εἶναι φρονοῦμεν μία ἄλλη ἀκαταδάμαστος δύναμις ἥτις καταρρίπτουσα τὸ μεσότοιχον τῆς ἀγνοίας καὶ τῶν προλήψεων θὰ συνδέσῃ τοὺς δύο αὐτοὺς πρωτεργάτας λαοὺς τῆς προόδου καὶ τοῦ φωτισμοῦ τοῦ κόσμου πρὸς πληρεστέραν συννενόησιν καὶ ἀλληλεγγύην, πρὸς ἀμοιϐαίαν ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην, καὶ μεταξὺ τῶν ὑπὸ ἄλλην ἐξουσίαν βιούντων βεϐαίως μελῶν τῶν δύο αὐτῶν οἰκογενειῶν, ἀλλ' ἰδίως ὅλων ἡμῶν, Ἰσραηλιτῶν καὶ Ἑλλήνων, τῶν βιούντων ἐν ἰσοπολιτείᾳ καὶ ἰσονομίᾳ ὑπὸ τὸ σκῆπτρον φιλελευθέρου καὶ εὐσεϐοῦς Βασιλέως ὡς ἐξ ἐνστίκου διϊδόντος τὴν κοινότητα τῆς ἀρχῆθεν ἀποστολῆς τῶν δύο λαῶν, καὶ τὴν φυσικὴν αὐτῶν ἀλληλεγγύην.

Ὡς τοιαύτην ἔκκνσιν, ἐκδήλωσιν καὶ ἐνδόμυχον ἀναγνώρισιν τῆς τοιαύτης ἀλληλεγγύης χαιρετίζομεν ὁλοψύχως τὰς εὐγενεῖς ἐνδείξεις συμμετοχῆς χαρᾶς καὶ συνευτυχίας καὶ τῶν ἀνὰ τὰς κατακτηθείσας μὲν χώρας τῆς Νέας Ἑλλάδος οἰκούντων συνυπηκοών μας Ἰσραηλιτῶν, ἰδικιτέρως ὅμως τὰς τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν Κρητῶν Ἰσραηλιτῶν, καὶ κατὰ τοὺς προηγηθέντας ἐθνικοὺς ἡμῶν θριάμϐους ἐξόχως δὲ τὰς κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ βασιλέως μετὰ τόσων θυσιῶν, μετὰ τόσου ζήλου καὶ αὐταπαρνήσεως γενομένας. Διότι δὲν μᾶς λανθάνει ὅτι καὶ τὸν Σ. Ἀρχιρραϐῖνόν των ἔσπευσαν τηλεγραφικῶς ν' ἀνακαλέσωσιν ἐκ Σμύρκης διὰ τὴν ὑποδοχήν, μόλις ἀφιχθέντα ἐκεῖ πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς θυγατρός του καὶ εὐγενεῖς Ἰσραηλίτιδες Κυρίαι, οἷαι αἱ κ. Ἄλμπερ, Μινέρϐου, Σάρδα κλπ. διῆλθον ***πανυχίδας ὅλας*** καταπνίξασαι ἀκόμη καὶ τὸ ἰσχυρὸν συναίσθημα τῆς τηρήσεως τοῦ Σαϐϐάτου διὰ τὸν θαυμασίως καλλιτεχνικὸν διάκοσμον τῆς συναγωγῆς καὶ τὸ ἔτι θαυμασιώτερον ἀριστούργημα, τὸν βαρύτιμον θρόνον διὰ τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα. Ὅ,τι ἐκίνησε τὸν θαυμασμόν, τὴν χαρὰν καὶ τὰς εὐχαριστίας τῆς Α. Μ. δὲν ἀφίνει ἡμᾶς ἀδιαφόρους. Ὁλοψύχως συγχαίρομεν ὑμῖν φίλοι συμπολῖται ὡς Ἕλληνες διὰ τὰ ἐξόχως εὐγενῆ αἰσθήματά σας καὶ ὡς χριστιανοὶ εἰλικρινῶς Σᾶς ἀγαπῶμεν διότι δὲν λησμονοῦμεν ὁποῖον ὄργανον ἐχρησίμευσε τὸ ἔθνος ὑμῶν μετὰ τοῦ ἡμετέρου ἐν χειρὶ Θεοῦ διὰ τὸν φωτισμὸν καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Κόσμου, διότι δὲν λησμονῶμεν ὅτι Ἐκεῖνος ὅστις μᾶς ἠγάπησε, καὶ σᾶς ἀγαπᾷ ἐγεννήθη ἐν τῷ Ἰσραήλ, ὅτι ἐκεῖνοι δι' ὧν Αὐτὸς ἐδίδαξεν εἰς τὸν κόσμον τὴν ἀγάπην τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἰσότητα ἦσαν Ἰσραηλῖται. Πιστεύομεν εἰς τὸ ἔκλαμπρον μέλλον τοῦ ἔθνους ὑμῶν, διότι αἱ προαγγέλλουσαι αὐτὸ Γραφαί Σας εἶναι Γραφαί μας.

Τὰ ἔθνη γεννῶνται ἐξ ἰδεῶν. Ἡ ἰδέα δὲ καὶ ἡ πίστις εἰς τὸ ἀληθὲς καὶ δίκαιον αὐτῶν συνεκράτησε ὡς ἄγκυρα καὶ διέσωσεν ἀμφότερα τὰ θαυμάσια καὶ ἐκπολιτιστικὰ ἔθνη διὰ μέσου τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν κλυδώνων καὶ παντοειδῶν συμφορῶν.

Ἡ ἱστορία δὲ εἶναι καθρέπτης ἐκ τῶν ὄπισθέν μας. Εἰς ὅ,τι Ἕλληνες καὶ Ἰσραηλῖται κατίσχυσαν διέπρεψαν καὶ ἐμεγαλούργησαν Ἕλληνες καὶ Ἰσραηλῖται δύνανται νὰ κατισχύσωσι διαπρέψωσι καὶ μεγαλουργήσωσιν. Ἀμφότεροι ἐπλάσθησαν μεγαλοφυεῖς παρὰ τοῦ Θεοῦ. Ἡ δὲ μεγαλοφυΐα δὲν περιορίζεται ὑπὸ τῆς φύσεως ἀλλ' ὑπὸ τῆς θελήσεως τῶν συμϐεϐηκότων, ὑπὸ τῶν προλήψεων. Πλὴν χάριτι

θείᾳ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας καὶ ἡ αὔρα τῆς ἐλευθερίας διαλύουσι πλέον τὴν ἀχλὺν τῶν προλήψεων. Τὰ συμϐεϐηκότα δὲ τὰ τόσον ἑνώσαντα εἰς κοινὴν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν τοὺς δύο λαοὺς τὰ πληρώσαντα τὰς καρδίας μας χαρᾶς καὶ ἐλπίδος διὰ τὴν μελλοντικὴν εὐτυχίαν καὶ τελικὴν ἀποκατάστασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους προοιωνίζονται ταχεῖαν τὴν παρομοίαν ἀνατολὴν διὰ τὸν Ἰσραήλ. **Μπ.**

«Νέα Ἔρευνα» Χανίων
τῇ 8 Δεκεμϐρίου

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΕΙΣ ΚΡΗΤΗΝ

Ἡ χαρὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεως τῆς Α.Μ· Ἐπιτροπὴ ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐπρωτοστάτουν κυρίαι καὶ δεσποινίδες τῶν πρώτων οἰκογενειῶν τῆς κοινότητός μας ἀνέλαϐε τὴν διακόσμησιν τῆς Συναγωγῆς τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ ἐπισκεφθῇ ὁ λαοπρόϐλητος Βασιλεύς μας. Ἡ διακόσμησις τοῦ Ναοῦ ἐπέτυχε θαυμάσια, συνδιάζουσα τὸ ἀπέριττον μετὰ τοῦ κομψοῦ καὶ συνάμα μεγαλοπρεποῦς. Ὁ στηθεὶς θρόνος διὰ τὴν Α. Μ. ἦτο ἐξαίσιος αὐτόχρημα βασιλικόν, ἑκάστη γωνία τῆς Συναγωγῆς ἐκοσμήθη μὲ κυανολεύκους ταινίας. Θέαμα δὲ ἀληθῶς κατανυκτικὸν ἐπαρουσίαζεν ὁ ἱερὸς ἄμβων μὲ τὰς λαμπάδας καὶ λοιπὴν διακόσμησιν ταπήτων καὶ τὴν Κιϐωτὸν μὲ τὰς ἱερὰς ϐίϐλους ἀνοικτήν. Ἡ Σιωνικὴ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ σημαία ἦσαν ἀδελφωμέναι ἐντὸς καὶ ἐκτὸ. τῆς Συναγωγῆς. Ἀπέναντι τῆς εἰσόδου τῆς Συναγωγῆς ἐστήθη ἀψὶς μὲ τὴν ἐπιγραφὴν ἑϐραϊστὶ «Μπαροὺχ Ἀμπᾶ Μπεσὲμ Ἀδονάϊ». Εἰς τὴν εἴσοδον δὲ τῆς Συνοικίας ἄλλαι ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαὶ διερμήνευον τὴν χαρὰν τοῦ ἑϐραϊκοῦ στοιχείου ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει τοῦ λατρευτοῦ Βασιλέως.

Τὴν 11ην π. μ. ἡ Α. Μ. μὲ τὴν συνοδείαν του εἰσήρχετο εἰς τὴν Συναγωγήν. Μετέϐη δὲ πρὸς προϋπάντησιν Αὐτοῦ ὁ Σεϐασμιώτατος ἀρχιραϐϐῖνος μας κ. Ἀϐρὰμ Ἐϐλαγών, ἐνῶ ὁ ἑϐραϊκὸς πληθυσμὸς ἐζητωκραύγαζεν φρενιτιωδῶς ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Πρωθυπουργοῦ οἱ ὁποῖοι γελαστοὶ ἐχαιρέτουν προσηνέστατα.

Τὴν δοξολογίαν ἐτέλεσεν ὁ Ἀρχιραϐϐῖνος ὁ δὲ λειτουργὸς κ. Ἠλίας Ὅσμος ἀπήγγειλεν τὴν ἑϐραϊκὴν διὰ τοὺς Βασιλεῖς προσευχὴν ἐν ἑλληνικῇ μεταφράσει.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἀνεχώρησεν μετὰ τοῦ Πρωθυπουργοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ἐπισήμων ἐν τῷ μέσῳ ἐνθουσιωδῶν ζητωκραυγῶν καὶ ϐροχῆς ἀνθέων.

Ἡ ἡμέρα ὑπῆρξεν ἀλησμόνητος διὰ τὴν ἑϐραϊκὴν Κοινότητα Χανίων, ἡ ὁποία συνεμερίσθη πάντοτε τοὺς πόθους τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ, πόθους τόσον ἐνδόξως ἐκπληρωθέντας.

Γίνεται σκέψις ἵνα δι' ἐπιγραφῆς καταλλήλου διαιωνισθῇ ἡ ἐπίσκεψις αὕτη τοῦ νικηφόρου Βασιλέως ἐν τῇ Συναγωγῇ Χανίων.

ΜΑΤΑΘΙΑΣ Σ. ΣΕΖΑΝΑΣ

Υ. Γ. Ὁ Σεϐασ. Ἀρχιραϐϐῖνος ἐγένετο δεκτὸς παρὰ τοῦ Βασιλέως μὲ ἐξαιρετικὴν τιμήν, Ἐπὶ τοῦ «Ἀϐέρωφ» ὁ Ἀρχιρραϐῖνος διάσημος μικρογράφος ἀπέσπασε τὸν θαυμασμὸν τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου, ἀναλαϐὼν νὰ γράψῃ τὰς δέκα ἐντολὰς ἐπὶ κόκκου σίτου.

ΕΒΡΑΪΚΑΙ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΡΗΤΗΝ

Θεωροῦμεν ἐπίκαιρον τὴν ἀναδημοσίευσιν τῶν κατωτέρω ἐκ τῆς «Αὐγῆς» τῶν Ἀθηνῶν τῆς 18 Μαΐου 1867.

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΙΣΡΑΗΛΙΤΩΝ

Ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνῶσται τῆς «Αὐγῆς» τὴν ὁποίαν ἐδημοσιεύσαμεν πρό τινων ἡμερῶν εἴδησιν ἐκ Σμύρνης περὶ ἕξ κωδώνων κομισθέντων ἐκεῖ ἐκ τῶν ἐν Κρήτῃ συληθέντων ἱερῶν ναῶν, οὓς οἱ Τοῦρκοι κατέστρεψαν. Τοὺς κώδωνας τούτους ἠγόρασεν ἤδη ἡ ἐν Σμύρνῃ κοινότης τῶν Ἰσραηλιτῶν προσέφερεν αὐτοὺς εἰς τὸν Μητροπολίτην Σμύρνης ἵνα ἀποστείλῃ αὐτοὺς μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Κρήτης εἰς τοὺς πρώτους ἀνακαινισθησομένους χριστιανικοὺς ναούς, συνοδεύσασα τὴν προσφορὰν ταύτην διὰ τοῦ ἑξῆς ἐγγράφου της, χαρακτηρίζοντος ἀρκούντως τὴν ὁποίαν τρέφει ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς συμπάθειαν ὑπὲρ τοῦ ἑλληνισμοῦ. Τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἐγγράφου τούτου συνιστῶμεν συνάμα καὶ εἰς τὸν ἀπερίτμητον Λαϋάρδον.

Πανιερώτατε,

Ἔξ κώδωνες τῶν ἐν Κρήτῃ συλληθέντων ναῶν σας περιεφέροντο πρὸς πώλησιν εἰς τὰς ἀγυιὰς μετ' ἄλλων λυφύρων ἐκ τῶν πυρποληθεισῶν κωμοπόλεων.

Εἰς τὸ κατανυκτικὸν τοῦτο θέαμα μόνη ἡ καρδία τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἡ εἰσέτι θρηνολογοῦσα ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ Ναοῦ της καὶ πενθηφοροῦσα διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῶν σκευῶν τοῦ Ἀαρὼν συνετρίϐει ὑπὸ οἴκτου καὶ συμπαθείας.

Οἱ Ἰσραηλῖται οἵτινες ἐπὶ τόσους αἰῶνας ὑπέστησαν μαρτυρικῶς μυρίας βασάνους καὶ δεινοπαθείας, καὶ οἵτινες εἰσέτι ὑπομένουσιν ἡρωϊκῶς τὰς ἀδικίας λαῶν τινων καὶ κυϐερνήσεων, καθιστάμενοι μάρτυρες τοῦ μονοθεϊσμοῦ δὲν ἠδύναντο νὰ μένωσιν ἀναίσθητοι εἰς τὴν ϐεϐήλωσιν τῶν σκευῶν ἐκείνων, τῶν ὁποίων ὁ ἦχος ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν κωδωνοστασίων προσεκάλει εἰς προσευχὴν τοὺς Χριστιανοὺς καὶ εἰς τὴν διδαχὴν τῆς ἀγάπης τοῦ πλησίον.

Προσενεγκόντες λοιπὸν τὸν ὀϐολόν των οἱ Ἰσραηλῖται καὶ ἀγοράσαντες τοὺς ἐν λόγῳ

κώδωνας προσφέρουσιν αὐτοὺς δι' ἡμῶν εἰς τὴν Ὑμετέραν Πανιερότητα παρακαλοῦντες αὐτὴν ὅπως εὐκρεστηθῇ ν' ἀφιερωσῃ αὐτοὺς εἰς τοὺς πρώτους ἀνακτισθησομένους ναοὺς τῆς Κρήτης. Τοῦτο δὲ πράττουσιν οἱ Ἰσραηλῖται πλήρεις κατανύξεως μὲν διὰ τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἰδίων αὐτῶν παθημάτων, εὐγνωμοσύνης δὲ πρὸς τὴν Ὑ. Π. ἀείποτε διδάξασαν τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην.

Ἐπικαλούμενοι δὲ τὴν ἀρωγὴν τοῦ ὑψίστου ὑπὲρ τῶν τεθλιμμένων, εὐχόμεθα ἵνα μακρυνθῶσιν αἱ ἡμέραι τῆς Ὑ. Π. ὅπως διδάσκῃ καὶ ἐνσπείρῃ εἰς τὰ τέκνα της τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην.

Τῆς Ὑμετέρας Πανιερότητος εὐπειθέστατοι δοῦλοι.

Διὰ τὴν ἐπιτροπὴν

Ἰωσὴφ Π. Βεντούρα τοῦ Βίτα
Ἀβραὰμ Σ. Λευΐ.
Βίτα Ἐλία Ἀρτσῆ.
Α. Κολονημός.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Ἐν σχέσει πρὸς τὰ γραφέντα εἰς τὸν «Πάνταινον» λαβάνομεν φύλλον τοῦ «Ταχυδρόμου» Ἀλεξανδρείας μὲ τὴν ἑξῆς δήλωσιν :

Ἐν σχέσει πρὸς τὸ δημοσίευμα τοῦ «Πανταίνου», τὸ πραγματευόμενον περὶ τῆς προλήψεως, καθ' ἣν δῆθεν οἱ Ἑβραῖοι σφάζουσι παιδία διὰ θρησκευτικοὺς λόγους, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου ἐγράψαμεν προχθὲς ὀλίγα, παρέχονται ἡμῖν ἁρμοδίως τὰ ἑξῆς :

Μόνον λίαν ἁπλοϊκὰ πνεύματα ἦτο δυνατὸν νὰ θέσουν ἐν ἀμφιβόλῳ τὴν καλὴν πίστιν τοῦ δημοσιεύματος τοῦ «Πανταίνου» λέγοντος ἐπὶ λέξει : «ἀπεριφράστως ἀποφαινόμεθα ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ λόγος περὶ τοιούτων φόνων παρ' Ἑβραίοις».

Ὁ ἰσραηλιτικὸς κόσμος, κατακτήσας ὑψηλὰς σφαῖρας πολιτισμοῦ, γνωρίζει κάλλιστα τὰ αἰσθήματα τῶν Ἑλλήνων ἀνέκαθεν, δὲν θὰ ἦτο δικαιολογημένον ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ν' ἀναφέρωμεν ὅτι ἐν τῶν κυριωτέρων χαρακτηριστικῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, ὑπῆρξε καὶ εἶνε ἡ ἀνεξιθρησκεία, ὑπὸ τὴν φιλελευθέραν αὐτῆς ἔκφρασιν, γεγονὸς ὅπερ πιστοποιεῖται ὑπὸ τῆς ἱστορίας κατὰ τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἀνεπτύχθη ἐν Ἑλλάδι ἀντισημιτισμός.

Διὰ τὸν ἑλληνικὸν κόσμον ἡ ἀγάπη καὶ ὁ σεβασμὸς πρὸς τοὺς Ἰσραηλίτας ἔχει ἐξιχθῆ εἰς ἄρθρον πίστεως, δὲν εἶνε δυνατὸν δὲ νὰ ληθωνηθοῦν αἱ πατρικαὶ παρακαταθῆκαι τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου, ἀναγνωρίζοντος παρὰ τοῖς Ἑβραίοις πληθυσμοῖς τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Ἑλλάδος ἰσχυρότατον στοιχεῖον κοινωνικῆς προόδου, καθὼς καὶ τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου τὰς διαβεβαιώσεις πρὸς τοὺς Ἰσραηλίτας τῶν νέων ἐπαρχιῶν περὶ συνεργασίας μετὰ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸν κοινὸν ἀγῶνα τῆς ἀναπτύξεως τῆς Ἑλλάδος.

Ἀλλ' αὐτὸς οὗτος ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ ὁποίου εἶνε ἡ κορωνὶς τῶν αἰσθημάτων του δὲν λησμονεῖ ὅτι εἰς τὸ πλευρόν του συνεπολέμησαν Ἰσραηλῖται, οἱ ὁποῖοι ἔχυσαν ἐπίσης τὸ αἷμά των ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου τῆς κοινῆς Πατρίδος, ἀλλ' οὔτε εἶνε δυνατὸν νὰ ὑποπτευθῇ, ἐκ μέρους ἀνθρώπων καλῆς πίστεως καὶ καθαρᾶς ἀντιλήψεως ὅτι ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς θὰ ἐδέχετο νὰ δώσῃ τροφὴν εἰς πλάνας, αἱ ὁποῖαι στιγματίζουν ἄλλους πολιτισμούς !»

Σχετικῶς μὲ τὴν ἐθνότητα τοῦ βασιλοκτόνου Σχοινᾶ, περὶ ἧς εἰς τὰς Σημειώσεις ἰδοὺ τί λέγει ἡ ἐπίσημος ἔκθεσις τῆς ἀνακρίσεως.

Δὲν κρίνομεν οὐχ ἧττον ἄσκοπον νὰ δώσωμεν ἐν τῷ προκειμένῳ καὶ πλήρη εἰκόνα τῆς ὑποστάσεως τοῦ κατηγορουμένου μεγάλως καθ' ἡμᾶς συντελοῦσαν πρὸς ἀκριβεστέραν πεποίθησιν. Ἐφ' ᾧ ἐπάναγκες νὰ ἐξετάσωμεν τὰ κατ' αὐτὸν κατὰ τὰ τρία χρονικὰ διαστήματα 1) μέχρι τοῦ 1894, 2) μέχρι τοῦ 1900 καὶ 3) μέχρι σήμερον, ἐν ἑκάστῳ τῶν ὁποίων θέλομεν παρατηρήσει σημεῖα τινὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἐγκληματικότητός του, μὲ τὰ μᾶλλον παράδοξα, ἐστρεβλωμένα καὶ ἐντελῶς ψευδαισθήματα καὶ ψευδαντιλήψεις.

Ὁ Ἀλέξανδρος Σχοινᾶς Ἕλλην ἐξ Ἑλλήνων γονέων τοῦ μὲν πατρὸς ἐκ Λιτοχωρίου τῆς Μακεδονίας καταγομένου, τῆς δὲ μητρὸς ἐκ Σερρῶν, ἐγεννήθη ἐν Θεσσαλονίκῃ τὸ 1870 ἔνθα ἐτελείωσε τὰς γυμναστικάς του σπουδάς. Τῷ 1890 κατῆλθεν εἰς Ἀθήνας καὶ ἐγγραφεὶς εἰς τὴν Ἰατρικὴν Σχολὴν τοῦ Ἐθνικοῦ ἡμῶν Πανεπιστημίου, καὶ δαπάναις τῆς μικροτέρας του ἀδελφῆς, διδασκαλίσσης τότε, ἐσπούδαζε μέχρι τοῦ 1894—1895. Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ὁ βίος του ἦτο ὁμαλός, οὐχ ἧττον ὅμως δὲν παραλείπομεν νὰ σημειώσωμεν καί τινα ἐλαττώματα τούτου καταδεικνύοντα τὸν κατόπιν τελείως διαμορφωθέντα ἐγκληματικόν του χαρακτῆρα. Ἔμφυτος κακεντρέχεια διέκρινεν τοῦτον ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του ἐν ἁπάσαις αὐτοῦ ταῖς σχέσεσιν καὶ αὐταῖς ἀκόμη ταῖς συμπαθητικαῖς. Πνεῦμα ταπεινὸν καὶ πονηρὸν διεῖπε πάσας αὐτοῦ τὰς πράξεις, καὶ ἰσχυρῶς κατείχετο ὑπὸ τῆς διαβολῆς ὅρα ἁπάσας σχεδὸν τὰς καταθέσεις τῶν παιδισθεν γνωστῶν του καὶ ἰδίᾳ τοῦ Γ. Μαντζίκη, Π. Νέδου κλπ.) Ἐκεῖνο ὅμως ὅπερ εἶνε περισσότερον ἄξιον λόγου εἶνε τὸ ὅτι κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα εἶχον καταδειχθῆ ἐν αὐτῷ καὶ ἱκανὰ δείγματα ἐκφυλισμοῦ ἐν ταῖς νεανικαῖς του συναναστροφαῖς. («Ἔθνος» 13 Δεκεμβρίου»).

ΕΚ ΤΟΥ ΕΒΡΑΪΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ICA. Οὕτως ὀνομάζεται ἡ Ἑβραϊκὴ Ἀποικιακὴ Ἑταιρία (Jewish Colonisation Association ἱδρυθεῖσα μὲ τὸ κληροδότημα τοῦ Βαρώνου Χίρς. Ἡ περιουσία τῆς Ἑταιρείας ἀνέρχεται εἰς **τετρακόσια ἑκατομμύρια** φραγ. τοῖς μετρητοῖς.

Ἰδοὺ ἐν περιλήψει ἡ δρᾶσις αὐτῆς κατὰ τὸ 1912.

Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς. Ἐκτὸς τῶν βοηθημάτων εἰς ὅλας τὰς ἑβραϊκὰς Ἑταιρείας τῆς χώρας, ἡ ICA ἔχει ἀπό τινων ἐτῶν καὶ Γραφεῖον Μεταναστεύσεων διευθύνον τοὺς μετανάστας ἑβραίους τῶν βαρβάρων χωρῶν εἰς τὰ ἐμπορικὰ κέντρα· ἔχει δὲ ἐγκαταστήσει ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως αὐτοῦ 59729 μετανάστας εἰς 1417 κέντρα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ 57 τοῦ Καναδᾶ.

Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἔχει Σχολὴν βιοτεχνικὴν καὶ ἀγροτικὴν σχολὴν ἐν Οὔδουιν μὲ 119 μαθητὰς πέριξ τῆς ὁποίας ἐκτίσθη πόλις ὁμώνυμος σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἑβραϊκὴ μὲ 6 μεγάλα ἐργοστάσια καὶ ἑκατοντάδας ἐργατῶν. Ὑπάρχει προσέτι ἡ Ἑβραϊκὴ Ἑταιρια τῆς Γεωργίας καὶ τῆς Βιομηχανίας, προστατεύουσα 25000 ἑβραίους γεωργοὺς κατέχοντας 4600 χωρία ἐκ 244000 ἑκταρίων ἀξίας 165 ἑκατομμυρίων φράγκων.

Καναδᾶς Τὸ 1912 ἐκ τῶν 6903 μεταναστῶν ἑβραίων οἱ 2765 ἔλαβον βοηθήματα ἀπὸ τὴν ICA. Διὰ τούτους ἱδρύθη τὸ 1912 καὶ δημοτικὴ Σχολὴ ἐγγράψασα 602 μαθητὰς ἐκτὸς 400 διὰ ἑσπερινὰ μαθήματα. Αἱ ἀποικίαι ἔφθασαν τὸ 1912 τὰς 736 μὲ πληθυσμὸν 2940 ψυχῶν καὶ κτήματα 49700 ἑκταρίων.

Ἀργεντινή Ὁ ἀριθμὸς τῶν μεγάλων ἑβραϊκῶν χωρίων ἀνῆλθεν εἰς 2527 μὲ 3 135 οἰκογενείας ἤτοι 17414 ψυχάς. Ἐκτὸς τούτων ὑπάρχουν καὶ 10 μικρὰ χωρία μὲ πληθυσμὸν 5621 ψυμῶν, ὥστε ἐν ὅλῳ 24,046 Ὁ πληθυσμὸς οὗτος ὁ ἑβραϊκὸς τῆς Ἀργεντινῆς κατέχει 183,000 ἑκτάρια γῆς καὶ 126 128 ζῶα : βοῦς κλ. Ἡ κοινωνικὴ διοργάνωσις εἶνε πολὺ προηγμένη, ἀριθμοῦνται δὲ μεταξὺ αὐτῶν διάφοροι συνεργατικαὶ ἑταιρεῖαι. Κάθε ἀποικία ἔχει ἕνα ἢ πλείονας ἰατρούς, πολλαὶ ἔχουσιν καὶ νοσοκομεῖα νεωτεριστικώτα. Αἱ ἀποικίαι αὗται ἀγνοοῦν τί ἐστὶ πτωχεία, πλεῖστοι δὲ ἄποικοι ἀπέκτησαν ἤδη περιουσίαν. Κάθε οἰκογένεια ἔχει τὸ σπίτι της, καὶ τὰ παιδιὰ τῶν γεωργῶν ἐκπαιδεύονται εἰς 61 σχολεῖα μὲ 180 διδασκάλους καὶ 4085 μαθητάς. Εἰς τὰς ἀποικίας ἐξασκεῖται καὶ ἡ μικρὰ βιομηχανία, ἡ ξυλουργία καὶ ἕτοιμα φορέματα Οἱ ἄποκοι πληρώνουν κατ' ἔτος τὰ πρὸς τὴν ICA χρέη των. Τὸ 1812 οἱ ἄποικοι ἐπλήρωσαν εἰς τὴν ICA δύο ἥμισυ ἑκατομμύρια φράγ.

Ἀμερική. ***Οἱ Ραββῖνοι ἐφιλοξένησαν τὸν πρεσβευτήν.***

Ὁ ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας διορισθεὶς εἰς τὴν θέσον τοῦ πρεσβευτοῦ ἐν Κωνσταντιουπόλει κτηματίας κ. Henry Morgenthau, ἐφιλοξενήθη ὑπὸ τοῦ Ἀνατολικοῦ Συμβουλίου τῶν Φιλελευθέρων Ραββίνων εἰς τὸ ἐνταῦθα μέγα ξενοδοχεῖον Majestic, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς προσεχοῦς ἀναχωρησεώς του εἰς τὴν ἕδραν τῶν νέων καθηκόντων του. Ὁ Ραββῖνος κ. Stephen Wise, τῆς συναγωγῆς τοῦ ὁποίου ὁ κ. πρεσβευτὴς ἦτο ὁ πρόεδρος. προήδρευε τοῦ γεύματος. Ὁ κ. Morgenthau εἶπεν ὅτι κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη νὰ μὴ δεχθῇ τὴν θέσιν τοῦ πρεσβευτοῦ, ἀλλ' ἡ «ραββινικὴ ἐπιροοὴ» τοῦ Δρος Wise τὸν ἔκαμε ν' ἀλλάξῃ γνώμην. Ἐβεβαίωσε δὲ ὅτι ἔχαιρε διὰ τοῦτο, νῦν μάλιστα ὁπότε ὁ σὲρ Rufus Isaacs διωρίσθη πρῶτος λόρδος τῆς Δικαιοσύνης ἐν Ἀγγλίᾳ. «Μὲ ἐμπνέει εἶπεν ὁ κ. Morgenthau, ἡ σκέψις ὅτι ἑκατομμύρια Ἑβραίων ἐνεθαρρύνθησαν διὰ τοῦ διορισμοῦ τοῦ σὲρ Rufus καὶ μοὶ ὑπενθυμίζει πολλοὺς ἄλλους οἵτινες θὰ χαροῦν διὰ τὸ γεγονὸς ὅτι Ἀμερικανὸς Ἰουδαῖος θ' ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν μεγαλειτέραν τοῦ κόσμου Δημοκρατίαν ἐν Τουρκίᾳ. «Θὰ ζήσω ὡς Ἰουδαῖος ἐν Τουρκίᾳ καὶ πᾶν Ἑβραϊκὸν ἵδρυμα ἄξιον προστασίας θὰ τύχῃ τῆς βοηθείας μου». «*Ἀτλαντὶς*» *22 8)βρίου 1913.*

Γερμανία. Εἰς τὸ Ἀμβοῦργον συνῆλθεν ὁ γενικὸς σύνδεσμος τῶν Γερμανοεβραίων· ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς ἀγορεύσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἐτονίσθη ὅτι οἱ Ἑβραῖοι αἰσθάνονται ἐθνικῶς ὡς Γερμανοί, ὅτι εἶνε ὑπερήφανοι διὰ τὰς ἐξαιρετικὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας προσέφερεν ἡ φυλή των ἐν Γερμανίᾳ εἰς τὸ ἐμπόριον, τὴν τέχνην καὶ τὴν ἐπιστήμην, κατέληξαν ὁμωφώνως εἰς τὴν ἑξῆς ἀπόφασιν·

«Ἐπιδιώκωμεν ἐπέκτασιν τῆς γνώσεως τῆς Ἰουδαϊκῆς θρησκείας καὶ δι' αὐτῆς μίαν δικαίαν ἐκτίμησιν τῶν θεμελιωδῶν διδασκαλιῶν

της. Ἀγωνιζόμεσα κατὰ πάσης παραστάσεως τοῦ ἑβραϊσμοῦ, διὰ τῆς ὁποίας ἠμπορεῖ ν' νομισθῇ, ὅτι δὲν ἀνταποκρίνονται αἱ διδασκαλίαι του εἰς τὰς ὑψίστας ἀξιώσεις τῆς ἠθικότητος. Ἐπιδιώκομεν ἀπεριόριστον ἐφαρμογὴν τῶν νόμων, οἱ ὁποῖοι ὑπόσχονται ἰσοτιμίαν ὅλων τῶν πολιτῶν, ἀσχέτως πρὸς τὸ θρησκευμά των. Ἀγωνιζόμεθα ἐναντίον πάσης ἐρωτήσεως διὰ τὴν θρησκείαν τῶν πολιτῶν καὶ ὑπαλλήλων, ἐφ' ὅσον δὲν συντρέχει εἰδικὸς λόγος.

Ἐπιδιώκομεν ἴσην κατανομὴν τῶν δημοσίων χρημάτων πρὸς ἐκκλησιαστικοὺς σκοπούς. Ἐπιδιώκομεν ἴσην εὐκολίαν εἰς τὰ διαβατήρια τῶν Ἑβραίων διὰ τὴν Ρωσσίαν. Ἀγωνιζόμεθα τέλος ἐναντίον ὅλων τῶν μέτρων, τὰ ὁποῖα φέρονται πρὸς τοὺς Ἑβραίους διαφορετικὰ ἀπὸ τοὺς χριστιανούς.

Ἀγγλία. Ὁ Σὲρ Χάρρυ Τζόνστων πρώην ἐπίτροπος τῆς Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς εἰς ἄρθρον προκαλέσαν μεγάλην αἴσθησιν καὶ δημοσιευθὲν εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Οὐεστμίνστερ» λέγει σχετικῶς πρὸς τοὺς πόθους τῆς Γαλλίας ἐν Συρίᾳ: Ἡ Παλαιστίνη πρέπει νὰ γίνῃ πάλιν ἡ χώρα τῶν Ἑβραίων. Μόνον αὐτοὶ δύνανται νὰ γίνουν κύριοι τῆς Ἁγίας Γῆς χωρὶς νὰ προσβάλουν καμμίαν ἐκ τῶν παντοίων χριστιανικῶν αἱρέσεων καὶ τοὺς ἱεροὺς οἴκους των. Ἐὰν πραγματοποιηθοῦν οἱ πόθοι τῶν σιωνιστῶν — καὶ οὗτοι ὀφείλουν νὰ ἀναπτύξουν πρὸς τοῦτο δραστικὴν προπαγάνδαν — εἶμαι βέβαιος ὅτι οἱ Ἑβραῖοι θὰ συντελέσουν εἰς τὸν πολιτισμὸν τῶν Ἀράβων καὶ εἰς τὴν προσέγγισιν μεταξὺ τῶν σημιτικῶν καὶ ἀρίων λαῶν διὰ τὸ καλὸν πάντων.

Εἰς συνέντευξιν δὲ εἰς τὰ «Ἑβραϊκὰ Χρονικὰ» τοῦ Λονδίνου ὁ Σὲρ Χ. Τζόνστον προσέθηκεν: Τώρα ἢ ποτὲ εἶνε καιρὸς διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν Ἑβραίων ἐν τῇ χώρᾳ τῶν προγόνων των.

Ἐὰν οἱ Ἑβραῖοι τῶν πολιτισμένων χωρῶν δὲν εἶναι διατεθειμένοι νὰ ἐπανέλθουν εἰς ἕνα ἐθνισμὸν καθαρῶς σημιτικόν, ἐγκαταλείποντες τὰς νέας πατρίδας των καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν θέσιν τὴν ὁποίαν κατέχουν εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν τῆς πολιτισμένης κοινωνίας, ὑπάρχουν τὰ ἑκατομμύρια τῶν Ἑβραίων τῆς Ρωσσίας καὶ τῆς Ρωμανίας, οἱ ὁποῖοι ἀναγκάζονται νὰ θεωρῶσιν ἑαυτοὺς ξένους εἰς τὰς χώρας τὰς ὁποίας κατοικοῦν οἱ πατέρες των ἀπὸ πολλὰς γενεάς. Οὗτοι θὰ μεταναστεύσουν εὐχαρίστως ἐκεῖ παρ' ὅλα τὰ πλεονεκτήματα τὰ ὁποῖα τοῖς χορηγεῖ ἡ Ἑβραϊκὴ Ἑταιρεία, τοῦ Λονδίνου διὰ χώρας ἐκτὸς τῆς Παλαιστίνης.

Κατὰ τὸν Σὲρ Χ. Τζόνστον ὑπάρχουν σήμερον ἐν Παλαιστίνῃ καὶ Μεσημβριανῇ Συρίᾳ περὶ τοὺς 230000 ἑβραίους,

Ἀκολούθως ὁ ἄγγλος ἀποικιακὸς ἀνώτερος ὑπάλληλος, ὁ ὁποῖος ἐμελέτησεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸ σιωνικὸν ζήτημα ἀποφαίνεται: «Ὑπὸ Ἑβραϊκὴν διοίκησιν, ἐν Κράτος πολὺ σημαντικὸν διὰ τὴν ἰσορροπίαν τῆς ἐγγὺς Ἀνατολῆς δύναται νὰ ἱδρυθῇ μεταξὺ τῶν νοτίων συνόρων τῆς Γαλλικῆς Συρίας καὶ τῶν τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς κυρίως Ἀραβίας. Τὸ ἰουδαϊκὸν ἔδαφος θέλει περιλάβει τὰς χώρας Μαδιὰμ καὶ ἑπομένως θὰ ἔχῃ μίαν διέξοδον εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν καθὼς καί τινας λιμένας εἰς τὴν Μεσόγειον.Ἔχω δημοσιεύσει ἤδη σχέδιον χάρτου τοιούτου Ἰουδαϊκοῦ Κράτους εἰς τὸ βιβλίον μου «***Ὁ κοινὸς νοῦς εἰς τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν***» παρὰ τοῖς ἐκδόταις Smith Edler.

Καὶ ὁ Σὲρ Χ. Τζιόνστον συνεπέρανεν τοιουτοτρόπως:

«Τὸ πᾶν εἶναι ἁπλούστατα ζήτημα χρήματος. Ἐὰν οἱ ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὸν Σιωνισμὸν θελήσουν νὰ ὑπογράψουν ἀρκετὸν χρῆμα δύνανται νὰ προκαλέσουν καταπληκτικὸν ἑβραϊκὸν ἀποικισμὸν ἐν Παλαιστίνῃ καὶ Μαδιὰμ ὑπὸ τὴν πιθανὴν κυριαρχίαν τοῦ Σουλτάνου καὶ χωρὶς νὰ ἔλθουν εἰς σύγκρουσιν μὲ τὰ ἐπιτόπια συμφέροντα τῶν Ἀράβων, οἱ ὁποῖοι ἀπεναντίας λόγῳ χρηματικοῦ συμφέροντος θέλουσι πράξῃ τὸ πᾶν· Τὸ κίνημα τοῦτο ὅμως θὰ εὕρῃ δύο ἀντιπάλους μεταξὺ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν· τὴν Γαλλίαν, ἡ ὁποία ἐπιδιώκει τὴν ἐπικράτησιν ἐφ' ὅλης τῆς παραλίας ἀπὸ Γάζης μέχρι Χαλεπίου, καὶ τὴν Ρωσσίαν ἡ ὁποία δὲν ἀρκεῖται νὰ καταδιώκῃ τοὺς ἑβραίους εἰς τὴν πατρίδα των ἀλλὰ καὶ φθονεῖ πᾶσαν αὐτῶν ἐπάνοδον εἰς τὴν ἀρχαίαν πατρίδα τρέφουσα ἐπὶ τῆς Παλαιστίνης πόθους μεσαιωνικῆς θρησκευτικῆς ἀντιλήψεως. Ἀλλ' ἐὰν οἱ ἑβραῖοι ὅλου τοῦ κόσμου φανοῦν ἑνωμένοι εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀναστήσουν τὸ Ἰουδαϊκὸν Κράτος ἐν Παλαιστίνῃ, ἡ ἰσχύς των ἐπὶ τοῦ πλούτου τοῦ κόσμου θέλει ὑπερισχύσῃ τῶν γαλλικῶν καὶ ρωσσικῶν ἀντιρρήσεων.

Νέα Ὑόρκη. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς 25δος τῆς Βοηθητικῆς διὰ τοὺς Μετανάστας Ἑβραϊκῆς Ἑταιρείας, εἰς τὸ δοθησόμενον γεῦμα θέλει παραστῇ αὐτὸς ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας κ. Οὐίλσων.

Ρωσσία. Ὁ πρίγκηψ Οὐρουσὼφ πρώην ὑφυπουργὸς κατεδικάσθη εἰς τετράμηνον φυλάκισιν διότι ἐξέθεσεν θαρραλέως τὴν διαγωγὴν τοῦ ἑβραιοφάγου Προνὶν κατὰ τὰς σφαγὰς τῆς Κιτσενέ.

— Ὁ Μπεϊλὶς θὰ μεταβῇ εἰς Παλαιστίνην εἰς ὑποστατικὸν μὲ οἰκίαν τὴν ὁποίαν δι' αὐτογράφου ἐπιστολῆς ἔβαλε εἰς τὴν διάθεσίν του ὁ Βαρῶνος ντὲ Ρότσιλδ.